

Ιωάννης Α. Σταυρίδης

GUANDANAMERA

ΔΙΗΓΗΜΑ

Θεσσαλονίκη

ΚΑΘΕ ΟΜΟΙΟΤΗΤΑ
ΜΕ ΠΡΟΣΩΠΑ/ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ ΣΥΜΠΤΩΣΗ

*Αφιερωμένο στα παιδιά μου
Έλλη - Πασχάλη
Χρήστο - Λίνα*

*ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ
ΤΗΛ: 2310 520-909
@ GUANTA NA MERA
ΔΙΗΓΗΜΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΦΕΒ. 2010*

Το παλιό κουβανέζικο τραγουδάκι GUANTA NA MERA που άκουγα από το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου μου, μου θύμισε πάλι τα παλιά, όπως κατηφόριζα την ανισόπεδη διάβαση για να μπω στην εθνική οδό.

Μου θύμισε, εκείνο ακριβώς το απόγευμα με τη Λίνα, πριν από δώδεκα περίπου χρόνια!

Η γνωριμία μας έμελλε να περάσει από τα προκαταρκτικά στάδια, αργά αλλά σταθερά, να συνεχίσει στο φλερτ, στην αγάπη, στον έρωτα και να καταλήξει στο γάμο, στο αίσιο τέλος, αν και εδώ που τα λέμε, πρέπει να είναι στην κυριολεξία, αίσια αρχή!

Εκείνο το ανοιξιάτικο απόγευμα, είχαμε ορίσει μια από τις πρώτες μας συναντήσεις.

Ουσιαστικά ήταν η πρώτη φορά που θα συναντιόμαστε μόνοι μας, δηλαδή χωρίς παρέα.

Αυτό-μεταξύ μας-με τρόμαζε κάπως.

Ας είναι όμως!

Κάθε αρχή και δύσκολη! Έφτασε λοιπόν η μέρα που θα βρισκόμασταν μόνοι. Η Λίνα κι εγώ!

Η συνάντησή μας είχε οριστεί σε ένα μπαράκι πολυτελείας, κοντά στην παραλία.

Πήγα στο σημείο της συνάντησης αρκετά νωρίς και στάθηκα για λίγο εκεί, μπροστά από το μπαράκι. Είχε έναν πολύ όμορφο χώρο πράσινου που έφτιαξε και συντηρούσε ο δήμος της περιοχής.

Ο καταστηματάρχης είχε τοποθετήσει 3-4 τραπεζάκια στο μικρό πλακόστρωτο του μικρού κήπου, που φιλοξενούσε ωστόσο και ένα παγκάκι του Δήμου. Έτσι για να ξεκουράζονται οι περαστικοί!

Κοίταξα το ρολόι μου.

Έξι παρά πέντε!

Αποφάσισα να καθίσω!

Διάλεξα ένα τραπεζάκι από εκείνα τα χωμένα στην κυριολεξία μέσα στους καταπράσινους θάμνους που εξείχαν από τη χαμηλή ξύλινη περίφραξη του δημοτικού κήπου και αποτελούσαν την αγκαλιά των πολύχρωμων λουλουδιών! Η πολυχρωμία των λουλουδιών, ήταν εντυπωσιακή. Χάρμα οφθαλμών που λένε...!

Ο σερβιτόρος με ένα μεγάλο οβάλ δίσκο στα χέρια του, έσπευσε να μου προσφέρει ένα ποτήρι κρύο νερό και βέβαια να πάρει παραγγελία.

Του εξήγησα ότι περιμένω παρέα με σοβαρό ύφος. Απομακρύνθηκε με ένα μειδίαμα στα χείλη, που δήλωνε κατανόηση!

Ήμουν ντυμένος με ένα ανοιχτόχρωμο κουστούμι και βέβαια φορούσα και γραβάτα. Μου άρεζε πάντοτε να είμαι ντυμένος καλά! Ας πούμε επίσης!

Ο καιρός ήτανε πολύ καλός και η ώρα κατάλληλη για ένα καφεδάκι κι έτσι δεν άργησα να κάνω νόημα στο σερβιτόρο, στον ίδιο σερβιτόρο που μου είχε προσφέρει το ποτήρι με το κρύο νερό. Ήρθε με καταπληκτική ταχύτητα μέχρι το τραπέζι μου.

-Ορίστε κύριε! Τί θα πάρετε;

-Ναι! ...Παρακαλώ ένα ελληνικό μέτριο καφέ προς το παρόν...

-Πολύ ευχαρίστως κύριε!

Έφυγε με παρόμοια ταχύτητα...

Τον ακολούθησα με το βλέμμα μου, ώσπου εξαφανίστηκε πίσω από την ορθάνοιχτη ευρύχωρη είσοδο του καταστήματος.

Εκείνη τη στιγμή, στο άνοιγμα της εισόδου, εμφανίστηκε η Λίνα.

Κοντοστάθηκε για λίγο ανάμεσα από τις δυο τεράστιες γλάστρες που φιλοξενούσαν από έναν φουντωτό καταπράσινο θάμνο η καθεμιά και με αναζήτησε με το βλέμμα της!

Σήκωσα το χέρι μου και το κούνησα δεξιά-αριστερά για να δηλώσω την παρουσία και τη θέση μου. Χαμογέλασε όταν με είδε και περπάτησε προς το μέρος μου.

Σηκώθηκα από τη θέση μου και την περίμενα όρθιος εκεί μπροστά από την αναπαυτική πολυθρόνα μου ενώ πρόσεχα τη σταθερή όσο και προσεκτική περπατησιά της.

Φορούσε, εκείνο το απόγευμα, μια καφετιά ανοιχτόχρωμη ριγωτή φούστα, λευκό πουκάμισο και στα χέρια κρατούσε ένα μικρό τσαντάκι, επίσης λευκό!

Το πρόσωπό της έλαμπε όταν κατάφερναν κάποιες ακτίνες του ανοιξιάτικου ήλιου να περάσουν ανάμεσα από τις φυλλωσιές του μεγάλου δέντρου-που είχε φυτευτεί εκεί

πριν από πολλά χρόνια-και να πέφτουν απαλά επάνω της,
τονίζοντας τα μεγάλα μελιά μάτια της!

Της πρόσφερα την πολυθρόνα μου!

Εκείνη κάθισε.

Τράβηξα μιαν άλλη κι έκατσα δίπλα της, κοντά της.

Πολύ κοντά της!

-Αργησα Χρήστο;

-Όχι Λίνα! Όχι, ήρθα κάπως νωρίτερα και έπρεπε κάτι να
παραγγείλω...

-Καλά έκανες! Θα πιω κι εγώ έναν καφέ...!

Σε λίγο ήρθε ο καφές μου κι αμέσως μετά φέρανε και τον
καφέ της Λίνας.

Ελληνικό μέτριο τον προτιμάει, όπως κι εγώ...

Εκείνο το απόγευμα δεν χόρταινα να τη βλέπω και να της
μιλώ συνέχεια. Το ίδιο κι εκείνη.

Ένοιωθα πολύ άνετα μαζί της και κάποιοι φόβοι μου, ως
δια μαγείας εξαφανίστηκαν!

Μιλήσαμε, φλερτάραμε, αστειευτήκαμε και τελικά
αποφασίσαμε ότι δεν χρειαζόταν πια να βγαίνουμε με
«παρέα».

Μόνοι μας από εδώ και μπρος!

Η Λίνα κι εγώ!

Το τραγούδι που μετέδιδε ο τοπικός ραδιοφωνικός
σταθμός σ' εκείνο το μπαράκι, ήτανε το GUANTA NA ME-
RA, που καθιερώθηκε σαν «δικό μας» τραγούδι με την
απαλή μελωδία και που αργότερα, πολύ αργότερα, το
ακούσαμε διασκευασμένο με ελληνικούς στίχους.

Καθίσαμε περίπου μισή ώρα εκεί. Μετά αποφασίσαμε να
περπατήσουμε λίγο κι έτσι πήγαμε μια βόλτα, πέρα για πέρα
ρομαντική, στο πλακόστρωτο της παραλίας.

Εκείνη την ώρα, η θάλασσα ήταν λουσμένη από τις
ακτίνες του ήλιου ενώ ο μπάτης λίκνιζε τις βαρκούλες!

Ωραίο θέαμα αλλά και θέμα για επίδοξους ζωγράφους!

Με τέτοιο «σκηνικό» θέλεις δε θέλεις γίνεσαι
ονειροπόλος! Αυτό κάναμε κι εμείς πιασμένοι χέρι με χέρι με
τη Λίνα. Κάναμε όνειρα!

Κάναμε όνειρα και σκέψεις με σκέψεις από όνειρα.
Σκέψεις ο καθένας χωριστά, αλλά και οι δυο μαζί! Σκέψεις
που κουβεντιάσαμε αμέσως και πάντα καταλήγαμε σε

θετικά συμπεράσματα αφού τις περισσότερες φορές υπήρχε ταύτιση απόψεων.

Ήμασταν κι οι δυο νέοι τότε.

Η Λίνα στα 25 περίπου. Εγώ πλησίαζα τα 28. Είχαμε τη ζωή μπροστά μας.

Από επαγγελματικής κατάστασης προσωπικά ήμουν πολύ καλά. Με το που τελείωσα το στρατιωτικό με πήρε ο πατέρας μου στη βιοτεχνία που διατηρούσε. Τη δουλειά, την είχα μάθει πολύ καλά γιατί είχα τη βοήθειά του αλλά και τη βοήθεια του αδερφού μου που μπήκε στη βιοτεχνία αμέσως μετά την πρώτη του αποτυχία στις πανελλήνιες εξετάσεις.

Ξεκίνησα λοιπόν από απλός εργάτης, όπως και ο αδερφός μου άλλωστε, ο Βασίλης, αλλά, σιγά σιγά με επιμονή και υπομονή κατάφερα στα 28 μου χρόνια να είμαι υπεύθυνος στον τομέα συσκευασίας, ενώ ο Βασίλης υπεύθυνος παραγωγής. Ένας τομέας όπου θήτευσε αρκετά χρόνια ο Βασίλης. Από εκεί ξεκίνησε.

Έμαθε πολύ καλά τη δουλειά κι έτσι ο πατέρας μας, μέσα σε δυο τρία χρόνια, τον όρισε υπεύθυνο του τμήματος. Ο Βασίλης, συνέχισε τη δουλειά του με τον ίδιο ρυθμό, με τον ίδιο ζήλο. Πρώτος πήγαινε στη βιοτεχνία, τελευταίος έφευγε.

Κάθε Σάββατο μάλιστα, πήγαινε στη βιοτεχνία για να κάνει συντήρηση, μόνος του, στα κουρασμένα από τον κάματο της βδομάδας μηχανήματα.

Άξιος πέρα για πέρα!

Πολλές φορές ο πατέρας μας, μας έδινε συμβουλές για τη δουλειά και παράλληλα καμάρωνε για τα υπάκουα παιδιά του.

Αλλωστε η βιοτεχνία θα περνούσε στα δικά μας χέρια όταν έφτανε η πλήρωση του χρόνου για συνταξιοδότηση του πατέρα μας.

Όσο για μένα, είχα παρακολουθήσει μαθήματα λογιστικής πράγμα που με βοήθησε να θητεύσω παράλληλα και στο λογιστήριο κι έτσι με τη βοήθεια πατέρα κι αδερφού έφτασα σήμερα να είμαι υπεύθυνος συσκευασίας και προώθησης των προϊόντων.

Είχαμε φτάσει να απασχολούμαστε 22 άνθρωποι. Μαζί με το λογιστήριο και τους αντιπροσώπους μας στην επαρχία φτάναμε τους 28.

Ακόμα, είχαμε τις καλύτερες προοπτικές για επέκταση της βιοτεχνίας αλλά και για μεγαλύτερα «ανοίγματα» στην εσωτερική αγορά.

Όσο για τη Λίνα, εκείνη ήθελε ακόμα ένα χρόνο περίπου για να τελειώσει τις σπουδές της σαν Ιατρικός επισκέπτης, ενώ παράλληλα εργαζόταν σε μια μεγάλη φαρμακευτική εταιρεία.

Έτσι ήταν τα πράγματα τότε και η ζωή μας προχωρούσε με τους καλύτερους ρυθμούς και τα όνειρα που κάναμε με τη Λίνα ήτανε προσιτά, ήτανε όνειρα που μπορούσαν να πραγματοποιηθούν. Όνειρα, που μπορώ-με άνεση-να χαρακτηρίσω προσγειωμένα!

«Ας έχουμε την υγεία μας και θα κάνουμε και εκείνο, θα κάνουμε και το άλλο» λέγαμε όταν βρισκόμασταν οι δυο μας. «Να τελειώσω κι εγώ με το καλό τις σπουδές μου...» «Θα έχουμε όλο το χρόνο μπροστά μας να δουλέψουμε να προκόψουμε και να πορευτούμε στη ζωή», «να φτιάξουμε και τη δική μας οικογένεια...!»

Εκείνη περίπου την περίοδο της ζωής μας, ανακοίνωσα στην οικογένειά μου ότι σκόπευα να αρραβωνιαστώ τη Λίνα κι ένα απόγευμα Σαββάτου, την πήγα στο σπίτι μου και τη γνώρισα στους δικούς μου...

Οι γονείς μου, όπως και ο αδερφός μου, υποδέχτηκαν τη Λίνα κάπως διστακτικά στην αρχή. Όμως, μετά, και αφού είχαμε μιλήσει για πολλά και διάφορα κοινού ενδιαφέροντος ή «κοινής αμνηχανίας» όπως τα βαφτίσαμε μετά με τη Λίνα, οι συζητήσεις έπαιρναν και έδιναν με ζωηρό ενδιαφέρον από όλους μας!

Όταν αποφασίσαμε να φύγουμε, τα χαμόγελα και οι φιλοφρονήσεις ήτανε πραγματικά και ουσιαστικά.

Η Λίνα είχε κερδίσει την εμπιστοσύνη των δικών μου. Τους είχε κατακτήσει μπορώ να πω με την απλότητα όσο και τη σοβαρότητά της. Άλλωστε και οι δικοί μου διαπίστωναν ότι επρόκειτο για ένα καλό κορίτσι με ειλικρινείς απόψεις και θέσεις.

Την επόμενη Κυριακή το πρωί, πήγα στο πατρικό σπίτι της Λίνας που ήταν σε άλλη πόλη κάπου 50 χιλιόμετρα ανατολικά, για να με γνωρίσουν οι δικοί της.

Πήγα με το αυτοκίνητό μου μέχρι το πατρικό της σπίτι που είναι μια διώροφη κατοικία με μεγάλη αυλή. Ο επάνω

επιπλωμένος όροφος προορίζεται για τη Λίνα, γιατί είναι μοναχοκόρη και μοναχοπαίδι και, ας πούμε ο επάνω όροφος είναι η...προίκα της!

Πέρασα από την φαρδιά αυλόπορτα σε έναν επίσης φαρδύ διάδρομο που ήταν στρωμένος με ακανόνιστη πέτρα δαπέδου τοποθετημένες με μεράκι και μαστοριά.

Δεξιά κι αριστερά υπήρχαν από μια σειρά πυκνοφυτεμένα λιγούστρα και από πίσω τους απλωνόταν ως την περίφραξη, ένα καταπράσινο γκαζόν που διακόπτονταν από στρόγγυλα μικρά παρτέρια με τριανταφυλλίες.

Ένας οφιοειδής πλακοστρωμένος διάδρομος, οδηγούσε σε ένα κεντρικό παρτέρι, μεγαλύτερο από τα άλλα, γεμάτο κι αυτό από τριανταφυλλίες.

Στις άκρες, ένα περίπου μέτρο από την περίφραξη και ανά ένα μέτρο περίπου μεταξύ τους, υπήρχαν αειθαλή δέντρα που, πέρα από την ομορφιά τους παίζουν το ρόλο του ανεμοθραύστη, όταν στην περιοχή έφταναν με ταχύτητα άνεμοι που είχαν δραπετεύσει από τους ασκούς του Αιόλου.

Μου άρεσε πολύ εκείνη η αυλή γιατί έχω κι εγώ τα μεράκια μου σε τέτοιες κατασκευές.

Θα ήθελα να έχω κι εγώ ένα τέτοιο σπίτι με κήπο. Να περιποιούμαι την αυλή τις ελεύθερες ώρες μου και να το χαίρομαι μελλοντικά μαζί με την οικογένειά μου.

Κάπου στο τέλος του διαδρόμου υπήρχε μια πέτρινη κτιστή βρύση με δύο κάνουλες. Μια σιδερένια βάση δίπλα φιλοξενούσε το λάστιχο που την είχε «σφιχταγκαλιάσει».

Η περιποιημένη αυλή δεν άφηνε καμιά αμφιβολία για την νοικοκυροσύνη των ενοίκων της.

Ανέβηκα τα λιγοστά σκαλιά, έφτασα στην επιβλητική σιδερένια εξώπορτα και πίεσα διακριτικά το κουδούνι.

Σχεδόν αμέσως η πόρτα άνοιξε και στο άνοιγμά της φάνηκε η Λίνα που, χαμογελαστή πάντα, με καλωσόρισε στο πατρικό της.

Της πρόσφερα μια μικρή όμορφη ανθοδέσμη από άσπρα τριαντάφυλλα.

Με έλιασε από το χέρι και με οδήγησε από το ευρύχωρη υποδοχή στο μεγάλο θα έλεγα σαλόνι. Οι γονείς της με περίμεναν όρθιοι. Έγιναν οι συστάσεις και αφού προσέφερα

ένα κουτί γλυκίσματα στη μητέρα της, καθίσαμε όλοι στις αναπαυτικές πολυθρόνες του σαλονιού.

Εκείνος ο χώρος, με εντυπωσίασε!

Δεν μπορώ να ισχυριστώ ότι οι πίνακες ζωγραφικής που κοσμούσαν τους τοίχους του σαλονιού ήτανε έργα τέχνης μεγάλων ζωγράφων, ούτε ότι τα βάζα τους ήτανε από κρύσταλλα Βοημίας ή τα τραπεζάκια και οι πολυθρόνες χειροποίητα, αλλά, ήτανε τοποθετημένοι με τέτοια τάξη και τέτοια σύνθεση, που δεν άφηναν αδιάφορο τον επισκέπτη. Οι κουρτίνες, τα χαλιά...

Όλα ήταν απλά και επίσημα μαζί.

Μιλήσαμε αρκετή ώρα οι τέσσερις μας, πολύ ανοιχτόκαρδα, λες και η γνωριμία μας δεν ήταν πρόσφατη, λες και γνωριζόμασταν από καιρό!

Οι γονείς της Λίνας, μεγάλης ηλικίας και οι δυο, ήταν πάντως άνθρωποι πρόσχαροι, γλυκομίλητοι, κοινωνικοί.

Η Λίνα έλαμπε ακόμα και όταν μας πρόσφερε σπιτικό γλυκό κουταλιού που ήταν φτιαγμένο, από τα χέρια της μητέρας της, όπως δήλωσε.

Η μητέρα της, κοκκίνισε λιγάκι κι έκανε μια κίνηση διορθώνοντας τάχα το φόρεμά της ενώ παράλληλα χαμήλωσε το βλέμμα της.

Το απόγευμα, η Λίνα κι εγώ είχαμε την πρώτη «επίσημη συνάντηση», για να γιορτάσουμε τα δυο γεγονότα. Δηλαδή τη γνωριμία της Λίνας με τους δικούς μου και τη γνωριμία μου με τους γονείς της.

Καθίσαμε σε ένα μπαράκι για να συνεχίσουμε τα όνειρά μας, τα μελλοντικά μας σχέδια, ακόμα κι εκείνα σε βάθος χρόνου, που, βέβαια δεν έλειπαν ποτέ από τις σοβαρές κουβέντες που κάναμε...

-Λοιπόν, λοιπόν, Χρήστο; Έλα, για πες μου τις εντυπώσεις σου από τους γονείς μου...

-Οι γονείς σου Λίνα είναι εξαιρετικοί άνθρωποι. Θα αρχίσω από τη μητέρα σου.

Η κυρία Δήμητρα είναι πρώτης τάξεως, απλή αλλά και με τα όλα της!

Διέκρινα νοικοκυροσύνη στο πατρικό σου και πραγματικά εντυπωσιάστηκα! Η μητέρα σου, ακόμα και σ' αυτήν την μεγάλη ηλικία, ασχολείται με το νοικοκυριό της με άριστα αποτελέσματα! Φαντάζομαι και με την αυλή. Με τις

τριανταφυλλίες της και τα άλλα δέντρα και λουλούδια! Είμαι βέβαιος ότι δεν δέχεται βοήθεια παρά μόνον από τον πατέρα σου ίσως!

-Τώρα θα σου πω τη γνώμη μου για τον πατέρα σου, που δεν σου κρύβω ότι με κατάκτησε αμέσως.

-Ο κύριος Μενέλαος είναι μεγάλη μορφή! Πάντα φρεσκοξυρισμένος, κουστουμαρισμένος και με το απαραίτητο παπιγιόν. Αργότερα πιστεύω πως θα το αποχωριστεί και θα περιοριστεί στο να φορά απλά έναν...λαιμοδέτη! Είμαι βέβαιος πως τη λέξη «γραβάτα» θα την αποφεύγει ακόμα και να την προφέρει ίσως και λόγω ξενικής καταγωγής της λέξης!

Ακόμα πιστεύω ότι ήταν δημοδιδάσκαλος, με την πραγματική και ουσιαστική έννοια του όρου, από εκείνους τους δασκάλους που πίστευαν πως, η δουλειά που επέλεξαν να κάνουν στη ζωή τους, δεν ήταν απλά ένα επάγγελμα, αλλά ένα λειτούργημα που όφειλαν να το υπηρετήσουν με τον καλύτερο τρόπο. Το θεωρούσαν κοινωνικό λειτούργημα!

Δεν είχαν άδικο γιατί κι εγώ στο δημοτικό έζησα παρόμοιους λειτουργούς.

Ο Διευθυντής μας, για παράδειγμα, δεν προχωρούσε παρακάτω-όποιο μάθημα κι αν δίδασκε, εάν κάποια μαθήτρια ή μαθητής δυσκολευόταν να το κατανοήσει!

Όχι, δεν προχωρούσε παρακάτω. Επέμενε να το διδάξει ξανά και ξανά μέχρι να το κατανοήσουν όλοι!

Εμείς βέβαια πιστεύαμε τότε, ότι μας αδικούσε, ότι μας «έτρωγε» το διάλειμμα, ενώ στην πραγματικότητα συνέβαινε ακριβώς το αντίθετο.

Εκείνος «έτρωγε» χρόνο, από το δικό του διάλειμμα!

-Έτσι είναι Χρήστο. Η περιγραφή σου για τους γονείς μου παίρνει άριστα, όπως θα έλεγε κι ο πατέρας μου!

Φύγαμε από εκείνο το μπαράκι και πήγαμε σε ένα καλό εστιατόριο. Δειπνήσαμε μέσα σε μια ατμόσφαιρα πολύ καλή. Η απαλή μουσική, η σοβαρότητα, σε συνδυασμό με την ευγένεια του σερβιτόρου και η πολύ καλή κουζίνα, ήτανε αντάξια των προσδοκιών μας εκείνη την ώρα. Ήτανε όλα εξαιρετικά!

Συνεχίσαμε την κουβέντα μας και προσέξαμε και οι δυο, ότι σε ό,τι είπαμε, εκεί στο εστιατόριο, κυριαρχούσε η σοβαρότητα! Μιλήσαμε για τον επικείμενο αρραβώνα μας!

Το πρώτο βήμα άλλωστε, για την εδραίωση της σχέσης μας, είχε επιτευχθεί.

Τώρα προχωράμε στο επόμενο βήμα, που είναι ο αρραβώνας, για να καταλήξουμε στο γάμο!

Ακόμα πιο σοβαρές λοιπόν οι κουβέντες μας!

Θα έλεγα μάλιστα και πιο ώριμες, αντίθετα με την ηλικία μας.

Ωστόσο τα πειράγματα μεταξύ μας, έπαιρναν και έδιναν και η ευτυχία με προστατευτικό ρόλο πλανιόταν από πάνω μας. Τα κλεφτά φιλάκια και οι αγκαλιές, με συνοπτικές διαδικασίες, τώρα πια μας άφηναν λίγο πιο...αδιάφορους, χωρίς βέβαια να λείπουν εντελώς.

Έμ, βέβαια, τώρα πια τα «ψέματα» τελείωναν κι έπρεπε να σκεφτόμαστε περισσότερο ώριμα.

Έπρεπε να έχουμε τη σκέψη μας στο μέλλον. Έπρεπε να εγκαταλείβουμε τη «λέσχη των ανύπαντρων», παραχωρώντας την σε άλλους πιο νέους και να σοβαρευτούμε, αν και ο αρραβώνας, λένε πως είναι η πιο όμορφη, η πιο ανέμελη περίοδος της ζωής δυο ερωτευμένων νέων!

Πάντως σκεφτόμασταν ότι πρέπει να είμαστε σοβαροί για να οδηγήσουμε τη σχέση μας, με σταθερά βήματα, στην κοινή ζωή που μας περίμενε με καλούς οiwονούς. Να βαδίσουμε με σταθερά, αλλά με πολύ προσεχτικά βήματα...

Τους επόμενους μήνες, χωρίς υπερβολή τα πάντα ήτανε και όμορφα και ωραία!

Μετά από δυο μήνες αρραβωνιαστήκαμε ζώντας μια μεγάλη περίοδο, αφοσιωμένοι στον έρωτά μας χωρίς να παραβλέπουμε τις δουλειές μας και η Λίνα παράλληλα και τις σπουδές της.

Μάλιστα κατά τη διάρκεια του τελευταίου χρόνου προσπάθησα να βοηθήσω, όσο μπορώ, τη Λίνα να τελειώσει τις σπουδές της και ως ένα βαθμό τα κατάφερα καλά!

«Είναι πολύ σημαντικό αυτό που κάνεις για μένα, σ' ευχαριστώ...» Έλεγε η Λίνα...

«Εάν δεν βοηθήσω τη μέλλουσα γυναίκα μου, τότε ποιόν θα βοηθήσω;» Απαντούσα εγώ...

Όταν με το καλό έφτασε η ώρα για να δώσει προφορικές και γραπτές εξετάσεις, οι συναντήσεις μας πύκνωσαν και

διάβαζε πάντοτε με τη δική μου εποπτεία και με αφοσίωση και προσήλωση, με στόχο την απόκτηση του πτυχίου.

Με το πτυχίο στα χέρια, η θέση της και οι αποδοχές της θα καλυτέρευαν οπωσδήποτε κι έτσι μεγάλωσε το στοίχημα που έβαλε με τον εαυτόν της. Είτε «θα πετύχω». Τελικά το είτε και το έκανε. Πήρε το πτυχίο της και μάλιστα με καλό βαθμό και άλλαξαν πολλά προς το καλύτερο...

Όλα, μας πήγαιναν καλά! Το επόμενο Φθινόπωρο, αποφασίσαμε να παντρευτούμε, με την σύμφωνη γνώμη των οικογενειών μας.

Μας στεφάνωσε ο Νότης, ένας παιδικός μου φίλος. Ο Νότης, είχε το πτυχίο του ηλεκτρολόγου εσωτερικών εγκαταστάσεων κι εκείνο του Μηχανικού αυτοκινήτων.

Τελικά τον κέρδισε το επάγγελμα του Μηχανικού. Ίσως να τον επηρέασε το πάθος του με τα αυτοκίνητα και άνοιξε ένα συνεργείο αυτοκινήτων με έναν φίλο του και δούλευαν καλά. Αργότερα, σε 2-3 χρόνια κατάφεραν οι δυο τους να αγοράσουν το ακίνητο που μέχρι τότε νοίκιαζαν.

Αυτοδημιούργητος ο κουμπάρος μας, Τα κατάφερε όμως μια χαρά!

Λοιπόν, η ευτυχία στο σπιτικό μας ήτανε διάχυτη και η συγκατοίκηση με τα πεθερικά μου, γενικά σε πολύ καλά επίπεδα!

Όταν η Λίνα μετά από ένα χρόνο περίπου έφερε στον κόσμο δυο χαριτωμένα κοριτσάκια η ευτυχία πια εγκαταστάθηκε μόνιμα στο σπιτικό μας.

Μετά από μερικούς μήνες, έγινε και η βάφτιση των δίδυμων, που, όπως ήταν φυσικό πήραν τα ονόματα της μητέρας μου και της πεθεράς μου. Οι γιαγιάδες κρυφοκαμάρωναν και φρόντιζαν να μην λείπει ποτέ κάτι από τις εγγονές τους!..

Ήμασταν μια ευτυχισμένη οικογένεια, ζούσαμε με τα πεθερικά μου αρμονικά.

Στο πρόσωπο του πεθερού μου βρήκα έναν καλό φίλο, παρά τη μεγάλη διαφορά ηλικίας.

Εκείνος με ενεθάρρυνε να συνεχίσω να γράφω.

Ναι! Να γράφω!

Έγραφα στίχους, ποιήματα, δοκίμια κι εκείνος ήτανε ο πρώτος μου αναγνώστης και κριτικός!

Ο κύριος Μενέλαος διάβαζε πολύ, όχι μόνον για το σχολείο, αλλά για τον εαυτόν του

Διάβαζε πολύ!

Ο Παπαδιαμάντης, ο Καρκαβίτσας, ο Βαλαωρίτης, ο Δροσίνης, ήτανε η μόνιμη καθημερινή συντροφιά του.

Δεν ήξερε τι πάει να πει καφενείο, ούτε και η Λέσχη των εκπαιδευτικών τον συγκινούσε πολύ πολύ! Επισκεπτόταν τακτικά, (ιδιαίτερα όταν βγήκε στη σύνταξη), τη Δημοτική Βιβλιοθήκη! Έτσι, με μύησε κι εμένα στην ανάγνωση μεγάλων λογοτεχνών και ποιητών.

«Όταν θέλεις να εκφράσεις κάτι, κάτι που σε εντυπωσίασε, κάτι που σκέφτηκες, κάτι που τριγυρνάει στο μυαλό σου, κάθισε και γράψε το σε ένα χαρτί. Μετά θα το επεξεργαστείς «γράψε το όπως το αισθάνεσαι, παιδί μου και άφησέ το στην άκρη...»

Ζήσαμε μαζί σαν μια οικογένεια μέχρι που τα παιδιά γράφτηκαν στο νηπιαγωγείο.

Εκείνη τη χρονιά αρρώστησε βαριά και πέθανε σε ηλικία 76 χρονών. Μετά από τρεις μήνες τον ακολούθησε και η πεθερά μου. Ήταν 75 χρονών.

Ο καημένος ο πεθερός μου ήθελε πολύ να διδάξει τα πρώτα γράμματα στα εγγόνια του, αλλά... άλλα ήθελε ο Θεός!

Πολλές φορές, από τότε, πήγαινα στο χώρο της βιβλιοθήκης, στον από κάτω όροφο και διάβαζα κυρίως έργα του Παπαδιαμάντη.

Πάντοτε όμως τελείωνα το διάβασμά μου με βιβλίο του Δροσίνη...

Διάβαζα ποιήματά του και αναπολούσα τις συζητήσεις που κάναμε στο χώρο εκείνο με τον πεθερό μου. Φιλολογικές συζητήσεις, σχόλια και τέτοια...

Κάποιο απόγευμα αποφάσισα να διαβάσω ποίηση. Πήγα λοιπόν στον κάτω όροφο, στη βιβλιοθήκη. Πήρα ένα βιβλίο του Δροσίνη και το ξεφύλλισα.

Από τις τελευταίες σελίδες του, έπεσε κάτω στο πάτωμα, ένα διπλωμένο χαρτί, όμοιο με εκείνα που έγραφα στίχους και ποιήματα. Μάλλον το είχε φυλάξει εκεί ο πεθερός μου. Το ξεδίπλωσα αργά αργά, ήταν γραμμένο με μολύβι. Ναι, ήταν δικοί μου στίχοι. Διάβασα ένα απόσπασμα:

«...των πουλιών τα τιτθίσματα γλυκά / στα γύρω δέντρα συνοδεύουν
τα λουλούδια / στη γιορτή θαρρείς πως συμμετέχουνε κι αυτά /και το
αγέρι, που χορεύει τα λουλούδια...»

Στο κάτω μέρος του χαρτιού και με κόκκινο στυλό,
γραμμένη η λέξη άριστα και δίπλα η μονογραφή του
πεθερού μου!

Δεν απόρησα με όσα έβλεπα εκείνη τη στιγμή, αλλά
συγκινήθηκα!

Συγκινήθηκα, όχι γιατί ο πεθερός μου, είχε φυλάξει τους
στίχους μου, αλλά γιατί είχε επιλέξει να είναι σε βιβλίο του
αγαπημένου του Δροσίνη, και μάλιστα στη σελίδα με το
παρακάτω στίχο:

«Λε θέλω του κισσού το πλάνο φήλωμα
σε ξένα αναστηλώματα δεμένο.

Ας είμαι ένα καλάμι, ένα χαμόδεντρο
μα όσο ανεβαίνω μόνος ν' ανεβαίνω»...

Το απότομο και επικίνδυνο προσπέρασμα, μιας
απαστράπτουσας κούρσας, που τη συνόδευαν επίμονα όσο
και άσκοπα κορναρίσματα, με έβγαλε από τις σκέψεις μου.

Έκλεισα βιαστικά το ραδιόφωνο και επικέντρωσα όλη την
προσοχή μου στην οδήγηση και μόνον.

Έριξα μια ματιά στον χιλιομετρητή και στην ώρα. Είχα
διανύσει ήδη τη μισή απόσταση...

Στο βάθος πρόσεξα μια μεγάλη πινακίδα, που σε λίγο
όταν πια «μεγάλωσε» διάβασα πως, λίγο παρακάτω,
μπορούσε κάποιος να σταματήσει για καφέ, φαγητό κτλ.

Έβγαλα φλας, άλλαξα λωρίδα και κατευθύνθηκα στο
άνετο και σχετικά άδειο χώρο στάθμευσης.

Σταμάτησα! Κοίταξα και πάλι το ρολόι!

«Μάλιστα» είπα μονολογώντας, «είναι νωρίς ακόμα, ας
πιω ένα καφεδάκι για να ξεμουδιάσω και λίγο. Άλλωστε,
από αυτό το σημείο μέχρι το σπίτι, που μένει η Λίνα με τα

παιδιά μας, μετά από το χωρισμό μας, είναι δέκα με δώδεκα χιλιόμετρα...»

Με τη Λίνα είχαμε χωρίσει πριν από τρία χρόνια, χωρίς ποτέ να πάρουμε διαζύγιο.

Απλά, συμφωνήσαμε να κρατήσει εκείνη τα παιδιά, αφού είχαν αρχίσει το σχολείο εκεί.

Όσο για μένα, τους επισκέπτομαι τακτικά, πολύ τακτικά!

Δεν μπορώ να σας πω, ούτε εγώ ούτε η Λίνα, τους λόγους που μας ανάγκασαν να ζούμε χωριστά...

Δεν ξέρω, είναι λίγο αδιανόητο, αλλά, συνέβη... Είμαστε χωριστά...!

Αφησα ένα αναστεναγμό να μου ξεφύγει όταν κάθισα σε ένα τραπεζάκι στο βάθος-σε περιοχή καπνιζόντων-και παρήγγειλα να μου φέρουν έναν καφέ.

«Θα πιω και ένα παυσίπονο» σκέφτηκα, επειδή ο πονοκέφαλος που απέκτησα το τελευταίο δεκάλεπτο δεν έλεγε να με αφήσει...

Η σερβιτόρα ήρθε, σχετικά γρήγορα, με μια κούπα καφέ, ένα ποτήρι κρύο νερό. Τα ακούμπησε στο τραπεζάκι μπροστά μου και απομακρύνθηκε.

Σήκωσα την κούπα με το ζεστό καφέ, ήπια μια γουλιά, μετά έβγαλα κι ένα παυσίπονο και το κατάπια μαζί με μισό ποτήρι νερό...

Με τη δεύτερη γουλιά καφέ που ήπια έβγαλα αναπτήρα και τσιγάρα από την τσέπη μου, έβαλα ένα τσιγάρο στα χείλη μου και το άναψα. Αναστέναξα μια δυο φορές ακόμα!

Όταν ήπια τον καφέ μου και κάπνισα το τσιγάρο μου, αναρωτήθηκα (για χιλιοστή ίσως φορά), τις αιτίες του χωρισμού μου από τη γυναίκα μου και τα παιδιά μας.

Και πάλι όσο κι αν έψαξα μέσα μου δεν κατάφερα να βρω μια σοβαρή δικαιολογία. Μια δικαιολογία που να στέκει! Έστω μία...!

Σε ένα τραπεζάκι, λίγο πιο μπροστά από το δικό μου καθότανε ένα ζευγάρι κι ένας ακόμα κύριος, κάπως φωνακλός και παινεσιάρης, αφού τους εξιστορούσε τις γνωριμίες του με κυρίες ανύπαντρες ή και παντρεμένες.

Έδειχνε να μη νοιάζεται, εάν ο υψηλός τόνος της φωνής του, ενοχλούσε τους άλλους θαμώνες.

Αποφάσισα να φύγω γιατί άρχισε να με ενοχλεί που κοκορευότανε για τις κατακτήσεις του και κάλεσα τη

σερβιτόρα για να πληρώσω τον καφέ μου. Εκείνη, ήρθε πρόθυμη, πήρε τα χρήματα που της έδωσα μου χαμογέλασε και μ' ευχαρίστησε.

Προτού σηκωθώ από το κάθισμά μου, άκουσα τον ενοχλητικό εκείνο τύπο να μιλάει για την πρόσφατη κατάκτηση του με μια ζωντοχήρα με δυο μικρά παιδιά.

Τελικά δε σηκώθηκα από τη θέση μου, έμεινα εκεί, από καθαρή περιέργεια. Ίσως ήθελα να ακούσω κι άλλα από τον τύπο, αν και κατάλαβα πως μάλλον ήταν μυθομανής. Αλλά τα έλεγε με έναν τρόπο που ήθελες δεν ήθελες τον άκουγες προσεχτικά.

Ομολογώ ότι όποιος τον άκουγε, μάλλον δεν είχε λόγους να μην τον πιστέψει.

Σας λέω ότι κόντεψα να πιστέψω κι εγώ τις «ροζ ιστορίες» που άκουγα, επειδή ακριβώς ο τρόπος που τα έλεγε ήταν πολύ πειστικός!

Προσπάθησα να κάνω τον αδιάφορο!

Αναφα κι άλλο τσιγάρο και περίμενα να ακούσω να λέει και άλλες αληθινές ψευτιές, εκείνος ο τύπος. Όμως, εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα του CAFÉ και στο άνοιγμα στάθηκε μια γεροδεμένη αντρική φιγούρα.

Δεν φαίνονταν τα χαρακτηριστικά του γιατί τον έλουζε ολόκληρο ο ήλιος πίσω του. Κοίταξε μια αριστερά μια δεξιά, εντόπισε το μυθομανή και την παρέα του και με μεγάλα βήματα πήγε στο τραπέζι τους και κάτι τους είπε χαμηλόφωνα.

Σηκώθηκαν και οι τρεις τους και όλοι μαζί κατευθύνθηκαν προς την έξοδο...

«Τέλος εκτομής» σκέφτηκα και με τη σειρά μου βγήκα έξω από το CAFÉ. Πρόλαβα να δω ένα αυτοκίνητο που απομακρυνόταν με μεγάλη ταχύτητα... Πήγα κι εγώ με τη σειρά μου, εκεί που είχα σταθμεύσει το δικό μου, έβαλα μπροστά τη μηχανή και βγήκα στον κεντρικό δρόμο. Κατευθύνθηκα προς τον προορισμό μου.

Μετά από 15 ακόμα χιλιόμετρα, έπαιρνα την εσωτερική περιφερειακή που οδηγούσε στο σπίτι της Λίνας.

Συγκεκριμένα, μετά από μια ισόπεδη διασταύρωση του δρόμου με τις σιδηροδρομικές γραμμές, έπαιρνα ένα μακρύ (ατέλειωτο θαρρείς) δρόμο, στα αριστερά μου, που, σχεδόν στο τελειώμά του, βρισκόταν το σπίτι της Λίνας.

Λίγο πιο κάτω άρχισα να ελαττώνω ταχύτητα επειδή πλησίαζα στην ισόπεδη διάβαση όπου η διπλή απαγορευτική μπάρα για τα οχήματα του δρόμου είχε αρχίσει να κατεβαίνει. Φυσικά αναβόσβηνε το γνωστό διπλό κόκκινο φανάρι ενώ ταυτόχρονα ηχούσε το μεγάλο κουδούνι με τον χαρακτηριστικό ήχο! Πάτησα περισσότερο το φρένο και σχεδόν ακινητοποίησα το αυτοκίνητό μου όταν είδα στα αριστερά μου την ατμομηχανή και τα πρώτα βαγόνια να πλησιάζουν με αργό ρυθμό! Ανέβασα το παράθυρο του οδηγού-το μόνο άλλωστε που είχα αφήσει λίγο ανοιχτό-αφήνοντας έξω το θόρυβο της αμαξοστοιχίας, που... «μεγάλωνε» καθώς πλησίαζε στη διάβαση!

Ξαφνικά, είδα στον αριστερό μου καθρέφτη να πλησιάζει με ταχύτητα ένα φορτηγάκι, να πέφτει επάνω στο αυτοκίνητό μου και να με σπρώχνει προς τη διάβαση παρόλο που πατούσα με περισσότερη δύναμη το πόδι μου στο φρένο.

Η μηχανή της αμαξοστοιχίας είχε περάσει. Τώρα έβλεπα μπροστά μου την πλαϊνή όψη των βαγονιών που ολοένα μεγάλωναν μπροστά στα μάτια μου καθώς με έσπρωχνε το φορτηγάκι καταπάνω τους...

Η πρόσκρουση ήταν αναπόφευκτη!

Ένοιωσα σε όλο μου το σώμα αλλεπάλληλα χτυπήματα και όλα γύρω μου να σκεπάζονται από ένα γκρίζο πέπλο, που γρήγορα έγινε βαθύ γκρίζο για να καταλήξει μετά στο απόλυτο μαύρο...

Άνοιξα τα μάτια μου, μετά από δυνατό πόνο που ένοιωσα και που δεν μπόρεσα να εντοπίσω από ποιο σημείο ακριβώς προέρχεται.

Άκουσα μια φωνή, κάπου κοντά μου:

-Ελάτε γιατρέ!..

-Άνοιξε τα μάτια του!...

-Συνήλθε..!

-Γρήγορα!...

Τότε συνειδητοποίησα πως είμαι ξαπλωμένος ανάσκελα σε ένα κρεβάτι...

Κρεβάτι κάποιας κλινικής ή νοσοκομείου...

Με τη βοήθεια της νοσοκόμας, (σε νοσοκόμα ανήκε η φωνή που άκουσα πριν λίγο), διαπίστωνα ότι ήμουν ξαπλωμένος σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου.

Το αριστερό μου χέρι δεν είχε επιδέσμους, ή γύψο.

Τα πόδια μου ωστόσο είχαν γύψο και τα δύο.

Όσο για το πρόσωπό μου, πέρα από κάποιους μώλωπες όπως μου έδειξε ο καθρέφτης που μου έφερε μια πολύ καλοσυνάτη μεσόκοπη νοσοκόμα, ήτανε «καθαρό».

Το κεφάλι μπορούσα να το κουνάω δεξιά κι αριστερά, με κάποια δυσκολία επειδή μου είχαν φορέσει «κολάρο!»

Όμως πονούσα, πονούσα πολύ!

Το πρόσωπο που είδα για λίγο μέσα στον καθρέφτη δεν μου θύμιζε τίποτα.

«Μπα, τί έπαθα;

Και, το κυριότερο **ποιός** είμαι;»

Τα χέρια μου, τα κουνούσα με ευκολία αλλά με πολύ μεγάλη προσοχή επειδή ήταν γεμάτα από βελόνες σωληνάκια και άλλα τέτοια νοσοκομειακά «αξεσουάρ!»

Μετά από πολύ ώρα μοναξιάς άνοιξε η πόρτα του δωματίου μου.

Αναστέναξα βαθιά! Μπήκε μέσα ένας γιατρός και μια νοσοκόμα, που, αν κρίνω από τη συμπεριφορά του γιατρού, πρέπει να είναι προϊσταμένη.

Ο γιατρός έσκυψε πρώτα στα χαρτιά που υπήρχαν πάνω σε ένα τραπεζάκι, στο βάθος του δωματίου, ξεχώρισε μια ακτινογραφία, την κοίταξε. Μετά ήρθε στο κρεβάτι μου και με εξέτασε με το στηθοσκόπιό του.

Στο τέλος με ρώτησε με ένα πλατύ χαμόγελο αν αισθάνομαι καλά που είπε πως είναι ευχαριστημένος από την εξέταση που μου έκανε.

Βέβαια εγώ πονούσα αλλά εκείνος έλεγε πως:

«Όλα πήγαν καλά».

«Γρήγορα θα γίνεις τελείως καλά... και θα γυρίσεις στο σπίτι σου...»

Πήγα να του χαμογελάσω, μα σταμάτησα.

Μια απορία ζωγραφίστηκε τόσο στα χείλη μου όσο και στο μυαλό μου. «Θα γυρίσεις στο σπίτι σου;»

-Μα, εγώ πονάω και δεν μπορώ να κουνηθώ σχεδόν καθόλου, τί μου λέτε;...

-Άλλωστε δε θυμάμαι τίποτα...!

-Έννοια σου, έννοια σου...! Όλα στην ώρα τους...!

-Εσύ παίρνε τα φάρμακά σου και μη νοιάζεσαι, όλα θα πάνε καλά...!

Έφυγε ο γιατρός, ευχαριστημένος από την πορεία της υγείας μου, ξοπίσω του και η προϊσταμένη κι έμεινα μόνος μου. Μόνος με τη σκέψη μου που, αλίμονο, ήταν νεκρή. Δεν θυμόμουν το παραμικρό!

Αναρωτιόμουν συνέχεια:

«Ποιός είμαι; Τί έπαθα;»

«Γιατί είμαι εδώ;»

«Πώς βρέθηκα εδώ;»....

Και, ξανά πάλι από την αρχή...

Μετά από αρκετές ημέρες και νύχτες πόνου, άρχισα να αισθάνομαι κάπως καλύτερα και μέρα με τη μέρα κοιμόμουν πιο καλά, πιο ήσυχα.

Μια φορά τη βδομάδα με πήγαιναν στους κάτω ορόφους για να βγάλουν ακτινογραφίες στα πόδια μου.

Μάλιστα, εκείνα τα λίγα λεπτά τα περίμενα με αγωνία, γιατί θεωρούσα τη μετακίνησή μου στο ακτινολογικό εργαστήριο κάτι σαν...εκδρομή.

Εμ! Να δω κι εγώ και κάποιους άλλους ανθρώπους, πέρα από γιατρούς και νοσοκόμους.

Άγνωστους σίγουρα, αλλά, διαφορετικά πρόσωπα!

Ήταν κι αυτό μια κάποια αλλαγή, από την καθημερινότητα. Έτσι, ξέφευγα για λίγο, από τα προγραμματισμένα...

Τις επόμενες μέρες άρχισαν να αφαιρούν τα σωληνάκια, τις φιάλες και τα άλλα αξεσουάρ από πάνω μου.

Τώρα πια, ίσως να μπορώ να σηκωθώ από το κρεβάτι μου κι ακόμα να καταφέρω να κάνω ένα δυο βήματα μόνος μου χωρίς τη βοήθεια και υποστήριξη της νοσοκόμας ή του γιατρού κι έτσι να φτάσει εκείνη η μεγάλη στιγμή που θα καταφέρω να πάω ως την άλλη άκρη του δωματίου, όπου ήταν αραδιασμένα τα «χαρτιά» μου.

Προσπάθησα μια δυο φορές χωρίς να καταφέρω να καθίσω στο κρεβάτι ή έστω να ανασηκωθώ.

Πέρασαν μερικές ακόμα μέρες! Μου ανακοίνωσαν ότι πλησιάζει η μέρα που θα ελευθέρωναν τα πόδια μου από το γύψο. Πραγματικά, ένα πρωί, πριν να φάω το πρωινό μου, με πήγαν στα χειρουργεία όπου με προσοχή με απάλλαξαν από το γύψο των ποδιών μου..

Με μετέφεραν μετά στο δωμάτιό μου, με ξάπλωσαν πάλι στο κρεβάτι μου κι όταν αργότερα ήρθε ο γιατρός εξέτασε

με προσοχή τα πόδια μου. Φανερά ικανοποιημένος και θα έλεγα και ευχαριστημένος, μου τόνισε ότι είμαι στο προτελευταίο στάδιο της ανάρρωσης και της τελικής αποθεραπείας μου.

Μου σύστησε να προσπαθώ «να γυρίζω», να αλλάζω δηλαδή πλευρό στο κρεβάτι μου, με πολύ προσοχή όμως!

«Θα ακολουθήσουν νέες θεραπείες - ασκήσεις»

«Να κάνεις ότι σου λέω...»

«Όλες τις ασκήσεις, όλες...!»

Ο γιατρός έφυγε χωρίς να πει άλλες λεπτομέρειες.

Πάντως έφυγε χαμογελώντας και πιο αισιόδοξος από κάθε άλλη φορά. Αυτό κατάλαβα εγώ!

Μου έφεραν φαγητό.

Το έφαγα με ευχαρίστηση και μάλιστα κοιμήθηκα περίπου μια ώρα εκείνο το μεσημέρι.

Το απόγευμα έκανε την εμφάνισή της μια σωματώδης νοσοκόμα με χοντρά χαρακτηριστικά, κοντά μαλλιά και λεπτή φωνή.

Το μεγάλο στήθος της, ήταν το μόνο πράγμα στο όλο παρουσιαστικό της, που πρόδιδε το φύλο της.

«Είμαι μασέρ», μου ανήγγειλε! «Έχω εντολές από το γιατρό και την προϊσταμένη να σας αναλάβω εντατικά ώσπου να αναρρώσετε τελείως.»

«Θα σας κάνω μασάζ και ασκήσεις. Θα αρχίσουμε από αυτή τη στιγμή»

Με μια κίνηση δυναμική, σίγουρη αλλά και απότομη τράβηξε από πάνω μου την άσπρη κουβέρτα.

«Μάλιστα», είπε εξετάζοντας με τα μάτια της όλο μου το σώμα, «εδώ έχουμε πολύ δουλειά να κάνουμε», «φυσικά θα με βοηθήσετε κι εσείς...» μου είπε σε τόνο που σίγουρα δεν αμφέβαλε κανείς από τους δυό μας, ότι θα μπορούσε να υπάρξει η παραμικρή αντίρρηση.

Έτσι κι έγινε!

Εμφανιζόταν μπροστά μου σε ώρες που δεν περίμενα και επιδιόταν στο «έργο» της.

Πρέπει να ομολογήσω ότι το μεγάλο της σώμα και γενικά τα χοντρά της χαρακτηριστικά δημιουργούσαν αντίθεση με τη λεπτότητα που χειριζόταν το ανήμπορο ακόμα σώμα μου και ιδιαίτερα τα πόδια μου που παρέμεναν τόσον καιρό στο γύψο.

Κατάφερε σε λίγες μέρες να με σηκώσει από το κρεβάτι μου και για πρώτη φορά (δεν ξέρω μετά από πόσο χρονικό διάστημα), κατάφερε να με βάλει να καθίσω-για λίγο την πρώτη φορά-στο κρεβάτι μου.

Φυσικά, η όλη συμπεριφορά της απέναντί μου είχε γίνει περισσότερο φιλική παρά υπηρεσιακή.

Η σχέση μας, από τις επόμενες μέρες ήτανε πάρα πολύ καλή. Λες και έβαλε στοίχημα με το εαυτό της αυτή η γυναίκα να κάνει...ρεκόρ για γρήγορη ανάρρωση του ασθενή της.

Ο γιατρός, κάθε φορά που με επισκεπτόταν για λίγο, για να με εξετάσει, δεν χαμογελούσε πια από ευγένεια ή επαγγελματική συνείδηση αλλά επειδή ήταν ευχαριστημένος με τη σημαντική βελτίωση που παρουσίαζα. «Μπράβο-μπράβο καλά τα πάτε κύριε Χρήστο» «Συνεχίστε με τα φάρμακά σας και τα λέμε πάλι...»

«Όστε, το όνομά μου είναι Χρήστος; Δε μου λέει τίποτα... αλλά για στάσου κύριε Χρήστο ή όπως κι αν σε λένε, τα χαρτιά είναι εδώ, πρέπει να τα δεις...»

Αργότερα ίσως που θα μπορώ να κουμαντάρω τα πόδια μου μόνος μου...

Ναι, βέβαια τότε θα τα διαβάσω και θα μάθω πιστεύω περισσότερα για μένα, πέρα από ένα όνομα ή ένα επίθετο...»

Πέρασαν πολλές μέρες μέχρι να νιώσω έτοιμο και ικανό τον εαυτό μου για να αναλάβει μια τέτοια «δύσκολη» αποστολή!

Να, όμως που η πολυπόθητη μέρα έφτασε, αφού τις δυο προηγούμενες με την παρότρυνση της νοσοκόμας φυσιοθεραπεύτριας έκανα τα πρώτα μου βήματα. Η άσκηση έγινε μέσα στο δωμάτιο φυσικά, με μόνη βοήθεια ένα μπαστούνι ορθοπεδικό. Εκείνο με τα τρία «πόδια.»

Τώρα πια δεν έμενε παρά να κινηθώ προς το τραπεζάκι με τα πολλά χαρτιά που θα έπρεπε φυσιολογικά να γράφουν το πλήρες όνομά μου, ίσως και διεύθυνση ή τηλέφωνο.

Κάτι τέλος πάντων που να μου επαναφέρει τη χαμένη μου μνήμη.

Φαίνεται όμως πως δεν ήταν τυχερό να ερευνήσω και να μάθω ποιος είμαι και τα λοιπά, γιατί η πόρτα ανοιγόκλεινε συνέχεια.

Πότε για τη νοσηλεία, πότε για το φαγητό, πότε η επίσκεψη του γιατρού ή της προϊσταμένης....

Εκείνες τις ημέρες ανέβαλα την «επιχείρηση» που σχεδίαζα από καιρό. Ένα πρωί με οδήγησαν (για τρίτη φορά) και πάλι στο χειρουργείο. Αυτή τη φορά όμως χάριχα γιατί επέστρεψα στο δωμάτιό μου απαλλαγμένος από το βάρος και του τελευταίου γύψου.

Έτσι, μαζί με τα μαθήματα και τις ασκήσεις προστέθηκαν και εντριβές στα αριστερό μου χέρι για την βελτίωση της κυκλοφορίας του αίματος και την αποθεραπεία γενικά των μυών.

Κάπου εκείνες τις μέρες και αφού σηκώνομαι από το κρεβάτι (με τη βοήθεια του μπαστούνιού βέβαια), αποφάσισα να οδηγήσω τα βήματά μου προς το τραπέζακι. Ήθελα πολύ να μάθω επιτέλους ποιος είμαι!

Επέλεξα ένα απόγευμα γι αυτή τη δουλειά κι αφού περίμενα με υπομονή να γίνουν όλα τα απαραίτητα, δηλαδή οι εντριβές, οι ασκήσεις, οι ενέσεις, οι επισκέψεις νοσοκόμων και γιατρού, (οι ώρες επισκέψεων είχαν τελειώσει και αυτές-άλλωστε εμένα ποιος θα με επισκεπτόταν;), αποφάσισα πως ήταν η καταλληλότερη στιγμή...για το εγχείρημά μου.

Σηκώθηκα με πολύ προσοχή, ανακάθισα στο κρεβάτι μου, πήρα μια-δυο ανάσες και στηριζόμενος στο μπαστούνι μου σηκώθηκα και κινήθηκα προς το στόχο μου, προς το τραπέζακι με τα χαρτιά.

Δεν πρόλαβα όμως να απομακρυνθώ από το κρεβάτι μου, όταν ένοιωσα το πρόσωπό μου να μουσκεύει από ιδρώτα, τις δυνάμεις μου να με εγκαταλείπουν και προκειμένου να σωριαστώ στο πάτωμα έκανα μεταβολή για να επιστρέψω στο κρεβάτι μου, αλλά δε ήταν φαίνεται γραφτό, σωριάστηκα κάτω!

Θα πέρασε φαίνεται πολλή ώρα που ήμουν πεσμένος δίπλα στο κρεβάτι μου σε λιπόθυμη κατάσταση, αν κρίνω από τις πιζάμες μου που είχαν αρχίσει πια να στεγνώνουν από τον ιδρώτα μου...

Όταν συνήλθα και κατάφερα να σηκωθώ από το πάτωμα και να ξαπλώσω στο κρεβάτι μου αναστενάζοντας και ξεφυσώντας συγχρόνως λες και τερμάτισα πρώτος σε αγώνισμα...βάδην. Πάτησα αμέσως το κόκκινο κουμπί. Το

επόμενο λεπτό ήρθε η νυκτερινή νοσοκόμα που βλέποντας τα...χάλια μου (φαντάζομαι τί όψη θα είχα εκείνη τη στιγμή), μου άλλαξε αμέσως πιζάμες, άλλαξε τα σεντόνια μουρμουρίζοντας πολλά και διάφορα περί απροσεξίας και λοιπά...

Φυσικά το περιστατικό έφτασε στ' αυτιά της προϊσταμένης και του γιατρού κι έτσι όταν έσπευσαν να με...επισκεφτούν φόρεσαν το πιο αυστηρό τους ύφος, που βέβαια συνοδευόταν από πολλές συστάσεις, παρατηρήσεις κι ακόμα πιο πολλές και αυστηρές εντολές!

Σε λίγο είχαν εγκαταλείψει το δωμάτιό μου αφήνοντας να πλανιέται όλη η δικαιολογημένη αυστηρότητά τους.

Εγώ τότε, σαν καλό παιδί, έκλεισα τα μάτια μου και...κοιμήθηκα!

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί άκουσα την πόρτα να ανοίγει.

Έστρεψα το κεφάλι μου και κοίταξα προς τα εκεί. Στην μισάνοιχτη πόρτα στεκόταν μια όμορφη γυναίκα, νεαρής ηλικίας.

Πρώτη φορά την έβλεπα ή τουλάχιστον δεν θυμόμουν να την έχω ξαναδεί...

«Γεια σας κύριε Χρήστο», μου είπε με ένα πολύ εγκάρδιο χαμόγελο.

«Πώς αισθάνεστε σήμερα;

Θέλετε να σας φέρω κάτι;»

Πριν προλάβω να αντιδράσω, μπήκε μέσα στο δωμάτιο κλείνοντας πίσω της την πόρτα.

Τράβηξε μια καρέκλα δίπλα στο προσκέφαλό μου και κάθισε...

-Είμαι η Ζωή, είμαι νοσοκόμα!

-Άκουσα από μια συνάδελφο για τα χθεσινά περιστατικά και θέλησα να μάθω περισσότερα και από πρώτο χέρι.... Δηλαδή από εσάς τον ίδιον....

Μόλις σχόλασα λοιπόν από τη βάρδια μου και ήρθα....

-Ευχαριστώ Ζωή, να είσαι καλά για το ενδιαφέρον αλλά πώς; Θέλω να πω γιατί αυτό το ενδιαφέρον; Γνωριζόμαστε;

Φυσικά, κρεμάστηκα, στην κυριολεξία από τα χείλη της, ελπίζοντας να είναι κάποια συγγενής μου ή γνωστή μου ή κάποια τέλος πάντων γειτόνισσα, που θα με έβγαζε κι εμένα από το σκοτάδι...

- Με έχετε δει κι άλλη φορά αλλά δε με θυμάστε... Δεν πειράζει... Ρωτήστε με ότι θέλετε...

-Βέβαια, έλειπα ένα μεγάλο χρονικό διάστημα από το νοσοκομείο γι αυτό και δε με θυμάστε κύριε Χρήστο...

-Εκείνο που θέλω είναι να μάθω ποιος είμαι. Γιατί είμαι εδώ, αν και αυτό φαίνεται από την κατάστασή μου, αλλά να, θέλω να πω, πώς βρέθηκα εδώ; Τι μου συνέβη; Ποιος είμαι τελικά; Δεν θυμάμαι ούτε το όνομα μου. Όλοι με φωνάζουν Χρήστο αλλά εγώ δεν θυμάμαι αν αυτό είναι το όνομά μου...

-Δεν θυμάμαι τίποτα απολύτως...

-Αυτό θέλω μόνο να μάθω, ποιος είμαι, τίποτε άλλο!

Έστρεψα το βλέμμα μου προς το τραπέζακι ασυναίσθητα. Εκείνη το ακολούθησε...

Με κοίταξε, χαμογέλασε πάλι και μου είπε πως έγινε η γνωριμία μας!

«Πριν από τέσσερις μήνες περίπου το νοσοκομείο εφημέρευε.

Είχαν φέρει τότε τραυματίες από ένα δυστύχημα. Έναν άντρα, έναν νεαρό και μια νεαρή κοπέλα, σε πολύ κακή κατάσταση. Με κρανιακές κακώσεις και πολλά εσωτερικά τραύματα. Τα νεαρά άτομα κατέληξαν στο χειρουργικό τραπέζι μετά από τέσσερις ώρες προσπαθειών των γιατρών για να τους σώσουν τη ζωή. Εγώ στάθηκα πιο τυχερός.

Γλίτωσα τη ζωή μου, αλλά είχα πολλά τραύματα που όμως, σιγά σιγά γιατρεύτηκαν αν και χρειάστηκαν τέσσερις μήνες, για να φτάσω στη σημερινή καλή κατάσταση».

Έμεινε όμως ένα ακόμα «τραύμα» η αμνησία, που θέλει θεραπεία!

Από την τροχαία έμαθαν πως το φορτηγάκι του νεαρού ζευγαριού έπεσε πάνω στο δικό μου αυτοκίνητο με τα γνωστά αποτελέσματα. Δυστυχώς ήτανε και οι δυο μεθυσμένοι (όπως αποδείχτηκε) και στο τιμόνι ήταν η κοπέλα που δεν είχε δίπλωμα οδήγησης.

Ακόμα, μου είπε η Ζωή πως βρέθηκαν σχετικά γρήγορα οι συγγενείς των νεαρών και τους παρέλαβαν το ίδιο βράδυ. Όσο για τη δική μου περίπτωση δεν μπόρεσαν ακόμα να μάθουν κάτι σημαντικό για εμένα, επειδή αμέσως μετά τη σύγκρουση το αυτοκίνητό μου πήρε φωτιά και κάηκαν σχεδόν όλα τα στοιχεία εκείνα που θα μπορούσαν να τους οδηγήσουν σε κάποιο συγγενικό μου πρόσωπο.

Όμως ακόμα υπάρχει αισιοδοξία.

Ακόμα ψάχνουν! Δεν «έκλεισαν» την υπόθεση στην τροχαία.

Σε κάποιο μικρό καμένο χαρτί, (μάλλον από την άδεια οδήγησης), μπόρεσαν με δυσκολία να ξεχωρίσουν δυο γράμματα το X και το P.

Έτσι θεωρήθηκε ότι το όνομά μου είναι Χριστόφορος ή Χρήστος.

Το νοσοκομείο έγραψε στο φάκελό μου:

«Χρήστος, αγνώστων λοιπών στοιχείων»

Η Ζωή με διαβεβαίωσε ότι όλα θα πάνε καλά και ότι θα ξαναβρώ τη μνήμη μου...

Από εκείνη την ημέρα προσπάθησα να είμαι συνεπής στις αγωγές που είχαν ορίσει οι γιατροί και πολύ υπάκουος και επιμελής με τις φυσικοθεραπείες μου κι ακόμα με τις ασκήσεις που μου υπέδειξαν κατά τις ώρες ξεκούρασης που έπρεπε να ακολουθώ.

Πίστευαν ότι συντελούν κι εκείνες στη γρήγορη ανάρρωσή μου.

Γενικά έκανα τα αδύνατα δυνατά για να αναρρώσω σωστά και γρήγορα...

Με τη σύμφωνη πάντα γνώμη της μοναδικής μου φίλης, που απέκτησα στο νοσοκομείο, δηλαδή τη Ζωής, όλα πήγαιναν καλά!

Μέρα με τη μέρα ένοιωθα ότι μπορώ να πετύχω το στόχο μου και ακόμα να ελπίζω σ' εκείνο το «θαύμα» για την επαναφορά της μνήμης μου.

«Θα γίνει κι αυτό μια μέρα, έτσι ξαφνικά» μου είχε υποσχεθεί ο γιατρός.

Αυτό άλλωστε πίστευε και η Ζωή, παρασύροντας κι εμένα τον ίδιο. Έτσι ήμουν αισιόδοξος. Πολύ αισιόδοξος!

Όμως, παρόλο που τη Ζωή τη θεωρούσα φίλη μου, άνθρωπο της εμπιστοσύνης μου, της έκρυβα ένα «μυστικό». Το μυστικό μου αυτό δεν ήταν τίποτε περισσότερο από τις επισκέψεις μιας κυρίας...!

Όχι βέβαια κατά τις ημέρες και ώρες των επισκέψεων, επεδίωκε μάλλον οι «επισκέψεις» της να είναι μόλις λίγων δευτερολέπτων. Μια ματιά μόνο κι αυτή θα έλεγα κλεφτή, από την πόρτα του δωματίου μου, που ποτέ δεν την άνοιγε τελείως και έφενγε αθόρυβα.

Φυσικά δεν γνωρίζω αν αυτές οι επισκέψεις που εγώ αντιλαμβάνομαι, ήταν και οι μόνες...

Πέρασαν ακόμα δυο βδομάδες με το πρόγραμμά μου, τόσο με τις αγωγές που ακολουθούσα και που ολοένα λιγόστευαν, όσο και με τις ασκήσεις που είχαν αυξηθεί. Ήδη αισθανόμουν «άλλος» άνθρωπος!

Εκείνη τη στιγμή, χωρίς να το επιδιώξω πέρασαν από τη σκέψη μου, με κινηματογραφική ταχύτητα, πρόσωπα και πράγματα συγκεχυμένα.

Δεν μπόρεσα να ξεκαθαρίσω ή να συγκρατήσω κάτι από αυτά...Μια εικόνα έστω, που, ίσως να αναγνώριζα.... Ίσως θα μπορούσα να ξεκαθαρίσω κάτι...

Το είπα αμέσως στη Ζωή!

Εκείνη πέταξε από τη χαρά της και μάλιστα έσπευσε να το αναφέρει στο γιατρό μου.

Γύρισε έπειτα από λίγο και με βρήκε κάπως στενοχωρημένο, κάπως απόμακρο, αλλά με καθησύχασε.

Μου εξήγησε ότι αυτό που μου συνέβη, σήμαινε ότι βρισκόμαστε σε πολύ καλό δρόμο και ότι σύντομα, ίσως πολύ σύντομα η μνήμη μου να επέστρεφε σαν να μην είχε συμβεί το παραμικρό.

«Θα δεις Χρήστο, όλα θα πάνε καλά, έχε μας εμπιστοσύνη και συνέχισε να μην σε απασχολεί το παραμικρό πέρα από τη θεραπεία σου...»

Μετά από λίγες μέρες, πέρασε από μπροστά μου πάλι κάποιο «κινηματογραφικό σποτάκι».

Αισθανόμουν πως η αποφράδα μέρα είχε πια πλησιάσει όταν ένα πρωινό μπήκε απρόσκλητα ένας άνδρας μετρίου αναστήματος φορώντας ένα μεγάλο πουκάμισο έξω από το παντελόνι του και με ένα πλατύ χαμόγελο...

-Γεια σου, Χρήστο τί κάνεις;

Ανακάθισα στο κρεβάτι μου και του απάντησα, χωρίς να το πολυσκεφτώ.

-Γεια σου Θωμά! Ευχαριστώ είμαι καλά!

Έτσι απλά ανταποκρίθηκα και απόρησα και ο ίδιος. Αμέσως μετά μπήκε στο δωμάτιο η Ζωή (αργότερα μου αποκάλυψε ότι ήταν έξω από την πόρτα) και, σχεδόν κλαίγοντας, με αγκάλιασε και με φίλησε στο μάγουλο. Για λίγο, δεν μιλούσε κανείς μας και το μόνο πράγμα που ακουγότανε ήταν κάποια αναφιλητά ανακατεμένα με γέλια.

Ναι! Είχα μια πολύ μεγάλη αναλαμπή ή καλύτερα θα έλεγα πως «επέστρεψα» στη ζωή μου, στον εαυτό μου έτσι απλά.

Γνώρισα το Θωμά, το φίλο μου από τα μαθητικά μας χρόνια!

Είχα να τον δω από τότε σχεδόν και οπωσδήποτε ο χρόνος είχε αφήσει επάνω του τα σημάδια του, όμως τον αναγνώρισα. Ναι, έτσι απλά και ξαφνικά τον αναγνώρισα.

Αναρωτήθηκα βέβαια πως έμαθε για μένα και ήρθε να με δει;

Όμως δεν έχει σημασία.

Σημασία έχει ότι η μνήμη μου είχε βγει από το αδιέξοδό της...

Όλα λοιπόν πήγαν καλά!

Χαλάλι που έμεινα πολύ καιρό στο νοσοκομείο αφού επιτέλους «επέστρεψα» στον εαυτό μου, στη ζωή μου! Τώρα, επιτέλους, ξέρω ποιος είμαι! Θυμήθηκα όλα εκείνα που μου συνέβησαν πριν από το μοιραίο ατύχημα...

Πέρασα άλλες δέκα μέρες.

Θα έλεγα... «μαρτυρικές», (με την καλή έννοια), επειδή έπρεπε να κάνω πολλές επαναλαμβανόμενες εξετάσεις, για να διαπιστωθεί πλήρως η αποκατάσταση της υγείας μου, όχι μόνο από παθολογικής άποψης αλλά, κυρίως, από ψυχολογικής.

Η αμνησία βλέπετε υπάγεται στην ψυχολογία και ευτυχώς η δική μου αμνησία προήλθε από το ατύχημα και ήταν θέμα χρόνου η αποκατάστασή της.

Ευτυχώς!

Μετά από τις τελευταίες εξετάσεις και τα τελικά τεστ, ήρθε η πολυπόθητη μέρα του εξιτηρίου από το νοσοκομείο.

Το χαρμόσυνο νέο ήρθε την ώρα που χάζενα, όρθιος μπροστά στο παράθυρο του δωματίου μου, με πολλές σκέψεις στο μυαλό μου με επίκεντρο εκείνες τις «επισκέψεις» των ολίγων δευτερολέπτων της «άγνωστης τότε γυναίκας», που δεν ήταν άλλη από τη Λίνα...

Η πόρτα του δωματίου μου άνοιξε και μπήκε μέσα η Ζωή χαμογελώντας!

-Χρήστο καλησπέρα! Έρχομαι από το γραφείο του Διευθυντού της κλινικής, όπου είχε μια σύντομη σύσκεψη με τρεις γιατρούς. Την απόφασή τους, παρεκάλεσα να σου την

αναγγείλω εγώ. Σε πληροφορώ λοιπόν, ότι είσαι απόλυτα υγιής και παίρνεις εξιτήριο! Την ευχαρίστησα με ένα φιλί κι ένα χαμόγελο, που όσο κι αν προσπάθησα, ήτανε προσποιητό και φυσικά το πρόσεξε.

-Γιατί Χρήστο, τέτοια μούτρα; Δεν είσαι ευχαριστημένος; Κι εγώ που έτρεξα να σου πω τα ευχάριστα νέα...!

-Σε ευχαριστώ Ζωή! Να είσαι καλά! Μου στάθηκες τόσο πολύ αυτούς τους μήνες... Θα ήταν αχάριστο από μέρους μου να μη σου το αναγνωρίσω αυτό, αλλά να...σκεφτόμουν τους δικούς μου και...

-Ξέρω Χρήστο!

-Σε καταλαβαίνω...!

-Λοιπόν, αύριο το πρωί να είσαι έτοιμος για αναχώρηση.

Ακολούθησα με το βλέμμα μου τη Ζωή που έφευγε από το δωμάτιο.

Πρόλαβα όμως να της πω:

-Μα, δεν έχω ούτε ρούχα ούτε εσώρουχα!

-Τί θα φορέσω αύριο;

Κράτησε την πόρτα και μου είπε:

-Έννοια σου, τα έχουμε φροντίσει όλα!

Εσύ κοίτα να πλυθείς και να ξυριστείς, στο μπάνιο θα βρεις ό,τι χρειαστείς για να γίνεις όμορφος...

Εκείνο το βράδυ δεν μπόρεσα να κοιμηθώ καλά.

Ωστόσο, φαίνεται πως κατάφερα προς το τέλος της βραδιάς να κοιμηθώ καλά, γιατί ξύπνησα-κάπως αργά-από θόρυβο που ακούστηκε έξω στο διάδρομο.

Έτσι, σηκώθηκα, ξυρίστηκα, πλύθηκα και κάθισα μετά στην άκρη του κρεβατιού μου περιμένοντας...

Λίγο μετά δέχτηκα την καλύτερη επίσκεψη όλης της διαμονής μου στο νοσοκομείο.

Την επίσκεψη της...Λίνας!

Ναι, ήτανε η Λίνα, η γυναίκα μου, που μπήκε μέσα στο δωμάτιο κρατώντας ένα σάκο στα χέρια της και μια μεγάλη σακούλα, σαν κι εκείνη που βάζουν μέσα κουστούμια.

-Καλημέρα Χρήστο, είτε χαμογελώντας!

-Ξέρω δεν με περίμενες! Σου έφερα αλλαξιές, κάλτσες, παπούτσια και ένα κουστούμι. Πιστεύω να σου αρέσουν... Θα περιμένω έξω στο διάδρομο μέχρι να ετοιμαστείς...

Η έκπληξή μου ήταν μεγάλη! Δεν ψέλλισα ούτε μια λέξη, δε βρήκα τη δύναμη ούτε να ντυθώ...

Μετά από δυο τρία λεπτά κατάφερα να ξεκινήσω να ντύνομαι.

Βγήκα έξω στο διάδρομο, όπου με περίμενε ακόμα μια έκπληξη!

Έξω από το δωμάτιό μου με περίμεναν η Δήμητρα και η Άννα! Οι δυο μου κόρες!

Αγκαλιασμένοι όλοι μαζί προχωρήσαμε προς τα γραφεία του νοσοκομείου όπου μας περίμενε η Ζωή. Μετά από σύντομες διαδικασίες πήρα το εξιτηριό μου στα χέρια.

Η Ζωή με αγκάλιασε και με φίλησε!

Συγκινημένος της είπα: «Δεν έχω λόγια να σε ευχαριστήσω, Ζωή! Να βρεθούμε, όλοι μαζί, κάποια μέρα να τα πούμε...»

Η Ζωή έφερε το χέρι της μπροστά στο στόμα της για να κρύψει ίσως κάποιο χαμόγελο, ενώ η Λίνα έσπευσε-για λογαριασμό της Ζωής-να μου πει ότι έχουν ανταλλάξει τηλέφωνα και διευθύνσεις οι δυό τους...

Βγήκαμε έξω από το νοσοκομείο!

Πήρα μια βαθιά ανάσα και κινήθηκα μαζί με όλη την οικογένεια προς το ταξί που μας περίμενε με αναμμένη τη μηχανή.

Μπήκαμε όλοι μέσα. Η Λίνα κάθισε δίπλα στον οδηγό, εγώ στο πίσω κάθισμα μαζί με τα παιδιά μου.

Η Άννα αριστερά μου και η Δήμητρα δεξιά μου.

Λίγο αργότερα μετρούσα την τρίτη έκπληξη των τελευταίων ωρών.

Το ταξί σταμάτησε μπροστά από το πατρικό σπίτι της Λίνας!

Μπροστά στο σπίτι μας!

Ανεβήκαμε όλοι στον επάνω όροφο!

Είναι αλήθεια ότι οι πολλές εκπλήξεις επηρέασαν θετικά την ψυχολογική κατάστασή μου!

Ένοιωθα έντονα τους χτύπους της καρδιάς μου στο στήθος μου. Ήταν από τη μεγάλη μου χαρά!

Μέχρι η Λίνα να ετοιμάσει καφεδάκια, τα παιδιά μου, μου έδειχναν με καμάρι τα τετράδιά τους, (όπως άλλωστε έκαναν πάντα, όταν τους επισκεπτόμουν), όπου ήταν αποτυπωμένη η πρόοδός τους.

Όλα άριστα από την αρχή μέχρι το τέλος!

-Τα παιδιά, όπως ξέρεις Χρήστο, παράλληλα με το σχολείο τους, συνεχίζουν τις σπουδές τους.

-Το Φλάουτο η Δήμητρα και τα Γαλλικά η Άννα.

-Αυτά θέλουν, αυτά μαθαίνουν! Έτσι είναι Λίνα...

-Αφού σπουδάζουν ότι τους αρέσει, είναι καλό! Θα πάνε πολύ καλά!

-Σπουδές κάτω από πίεση, δεν πετυχαίνουν!

Σε λίγα λεπτά τα παιδιά είχαν ετοιμαστεί για τα μαθήματά τους, μας φίλησαν, πρώτα τη Λίνα και μετά εμένα και, έφυγαν!

Συνεχίσαμε με τη Λίνα την κουβέντα μας για τα παιδιά.

Ξαφνικά ένοιωσα ότι κουβεντιάζαμε σαν δυο καλοί σύζυγοι. Όπως ακριβώς κάναμε παλαιότερα...!

«Όλα είναι καλά...!» είπα μέσα μου... «Μήπως ονειρεύομαι όμως;

«Μπά, όχι, όχι!...»

Η Λίνα, σηκώθηκε και πήγε στην κουζίνα για να ετοιμάσει καφεδάκια.

Γύρισε σχετικά γρήγορα με δυο κούπες καφέ και δυο ποτήρια δροσερό νερό μέσα σε ένα μικρό δίσκο. Από το καλό της το σερβίτσιο!

Ήπια δυο γουλιές από τον καφέ μου όταν ασυναίσθητα κοίταξα προς το μπουφέ.

Εκεί, άλλοτε έβαζα το πακέτο με τα τσιγάρα μου και τον αναπτήρα μου...

Η Λίνα το πρόσεξε...!

-Μη σηκώνεσαι θα σου φέρω τα τσιγάρα σου!

-Οι γιατροί, σου επιτρέπουν τέσσερα με πέντε τσιγάρα την ημέρα!

Λοιπόν, μπορείς να απολαύσεις τον καφέ σου με ένα τσιγαράκι...!

Όσο πίναμε τον καφέ κουβεντιάσαμε για ένα σωρό πράγματα, όπως παλιά, λες και δεν είχε αλλάξει το παραμικρό.

Η ώρα είχε περάσει κι εγώ, συνηθισμένος από το νοσοκομείο να τρώω νωρίς το μεσημεριανό, άρχισα να πεινάω.

Τα παιδιά γύρισαν από τα μαθήματά τους και άρχισαν να...πράχνουν για φαγητό.

Ρώτησαν για φαγητό τη Λίνα κι εκείνη:

-Α! Σήμερα δεν είναι όπως κάθε μέρα. Ο πατέρας σας βγήκε από το νοσοκομείο και πρέπει να το γιορτάσουμε. Εμπρός λοιπόν, ετοιμαστείτε να πάμε σε εστιατόριο, έχω ήδη τηλεφωνήσει σε ένα πολύ καλό εστιατόριο και έκλεισα τραπέζι για τέσσερις...

Εγώ, άκουγα όλα αυτά με, σχεδόν, ανοιχτό το στόμα και φυσικά με συγκίνηση!

Σε λίγο φύγαμε και πήγαμε στο εστιατόριο...

Σκέφτηκα πως οι άλλοι θαμώνες, που μας έβλεπαν να τρώμε το μεσημεριανό μας, σίγουρα θα μακάριζαν.... Πάντως, ό,τι άκουγα και ό,τι έβλεπα, εάν τελικά δεν ήταν όνειρο αλλά πραγματικότητα, τότε το ατύχημα που παρά λίγο να μου κοστίσει τη ζωή, μου βγήκε σε καλό!

Επιστρέψαμε στο σπίτι. Τα παιδιά, πήγαν στο δωμάτιό τους. Ίσως για να ξαπλώσουν.

Εμείς καθίσαμε στο σαλόνι αναπαυτικά και ξεφυλλίζαμε αμύχανα κάποια περιοδικά...

-Να ανοίξω λίγο την τηλεόραση...

-Όχι Λίνα, όχι! Θα μας πάρει ο ύπνος. Μόλις φάγαμε, και φάγαμε καλά. Αν χαζέψουμε και στο «χαζοκούτι» θα μας πάρει ο ύπνος εδώ!

-Θέλεις μήπως να σου στρώσω να ξαπλώσεις λίγο;

Αρνήθηκα ευγενικά...

Τότε ήρθε και κάθισε δίπλα μου. Κοντά μου.

-Λοιπόν Χρήστο; Τα νέα μας τα έμαθες. Μίλησέ μου για τα δικά σου... Εννοώ για πριν το ατύχημα βέβαια...

-Τί να σου πω Λίνα... όπως τα ξέρεις... δουλειά, σπίτι, σπίτι δουλειά...!

-Ξέρεις Λίνα, μου λείπετε...

-Εσύ, τα παιδιά...

-Μετά από αυτήν την περιπέτειά μου... δεν ξέρω τί να πω και πώς να το πω...

-Δεν είχα και πολύ χρόνο-λόγω αμνησίας-να σκεφτώ για το τι πρέπει να κάνω από δω και μπρος...

-Νομίζω πως αρκετά τιμωρήσαμε τους εαυτούς μας, τα παιδιά μας...

-Νομίζω πως είναι καιρός...να...

-Ναι, Χρήστο.... Έχεις δίκιο...

-Ο χωρισμός μας ήτανε ένα μεγάλο λάθος. Λάθος που το πληρώσαμε αρκετά. Νομίζω πως πρέπει να επανορθώσουμε αυτό το λάθος... Δεν είναι δα και πολύ αργά...!

Της έπιασα το χέρι τρυφερά! Πολύ τρυφερά!

Εκείνη, πέρασε το ελεύθερο χέρι της γύρω από το λαιμό μου και φιληθήκαμε.

Φιληθήκαμε απαλά, απλά, συνεσταλμένα θα έλεγα, λες και ήτανε το πρώτο μας φιλή, της πρώτης μας συνάντησης...

Μείναμε έτσι αγκαλιασμένοι για αρκετά λεπτά, χωρίς να μιλάμε. Ανταλλάσσαμε φιλιά με αγάπη που δεν κατάφερε να τη σβήσει ο χρόνος.

Κοιταζόμασταν στα μάτια. Βαθιά στα μάτια χωρίς να μιλάμε! Κι όμως λέγαμε τόσα πολλά! Κανείς, μα κανείς και τίποτα δεν μπορούσε να διακόψει εκείνες τις ευτυχισμένες στιγμές, που γίνανε λεπτά ευτυχίας, ώρες ευτυχίας. Μας είχε συνεπάρει ένα πλήθος από συναισθήματα.

Οι ώρες περνούσαν!

Έξω ήδη είχε αρχίσει να πέφτει η νύχτα κι εμείς μέναμε εκεί, σταθερά προσηλωμένοι ο ένας στον άλλον.

Μιλούσαν τα μάτια μας, που, μετά από τόσο (χαμένο), καιρό, είχαν να πουν πολλά!

Σκεφτόμασταν τα όνειρα, που συνήθως κάναμε μαζί! Αναπολούσαμε τους όρκους αιώνιας αγάπης που δώσαμε!

Θυμόμασταν την αγάπη μας, που αγκυροβολήσαμε στο λιμάνι της ευτυχίας!

Προσπαθούσαμε να βρούμε και να πούμε ο ένας στον άλλον τους τρόπους αναπλήρωσης των χαμένων ονείρων μας!

Μέσα στο σαλόνι, είχε απλωθεί το σκούρο πέπλο του σούρουπου. Η Λίνα, τράβηξε το χέρι της από τους ώμους μου κι άναψε ένα φωτιστικό δίπλα της.

Επανάφερε στους ώμους μου το χέρι της και μου ψιθύρισε: «Τα παιδιά ξύπνησαν!

-Έρχονται...» χωρίς να χαλαρώσει έστω το αγκάλιασμά της.

-Θα...μιλήσεις στα παιδιά;

Αντί για απάντηση την έσφιξα κι άλλο στην αγκαλιά μου και τη φίλησα απαλά στα χείλη! Το παρατεταμένο χειροκρότημα και τα αλλεπάλληλα «ζήτω» των παιδιών ήτανε η έγκριση για το λογύδριο που ακολούθησε...

-Λουπόν, Δήμητρα και Άννα, Άννα και Δήμητρα. Αποφασίσαμε με τη μητέρα σας πως σήμερα το βράδυ θα κοιμηθώ εδώ...

Αύριο το πρωί, θα πάρουμε όλοι μαζί το πρωινό μας. Μετά, θα πάω στην πόλη για να τακτοποιήσω τις εκκρεμότητές μου.

Θα τηλεφωνήσω στον παππού, στη γιαγιά, στο θείο Βασίλη... για να τους πω ότι είμαι καλά, για να μην ανησυχούν πια...

-Α! Γι αυτό μη νοιάζεσαι, είτε η Λίνα. Ήδη τους έχω ειδοποιήσει.

-Ακόμα από το νοσοκομείο τους τηλεφώνησα και τους ενημέρωσα σχετικά. Πήρα την πρωτοβουλία και τους κάλεσα όλους να έρθουν εδώ....

-Και...σας πληροφορώ ότι δέχτηκαν..!

-Θα έρθουν την Κυριακή!

-Ωραία Λίνα! Ωραία!

Σε ευχαριστώ πολύ που το φρόντισες!

-Λουπόν...θα τακτοποιήσω τις δουλειές μου αύριο και όταν επιστρέψω θα τηλεφωνήσουμε στον παππού και στη γιαγιά...

Μετά από όλη αυτή την ωραία οικογενειακή ατμόσφαιρα, τα παιδιά φέρανε από το δωμάτιό τους ένα επιτραπέζιο παιχνίδι. Το άνοιξαν επάνω στο μεγάλο τραπέζι του σαλονιού και καθίσαμε όλοι, ένα γύρω, χωριστήκαμε σε δυο ομάδες και αρχίσαμε το παιχνίδι...

Πέρασαν έτσι δυο ώρες! Από το ευχάριστο όσο και διασκεδαστικό δίωρο, νικήτρια αναδείχτηκε η Β! ομάδα, δηλαδή η Λίνα με την Άννα.

Βέβαια, η νίκη τους δεν ήτανε καθόλου εύκολη, γιατί η Δήμητρα κι εγώ ήμασταν...δύσκολοι αντίπαλοι. Η διαφορά ήταν πολύ μικρή, όμως κέρδισαν η Άννα με η Λίνα.

Μετά από τον...αγώνα, η Λίνα, πήγε στην κουζίνα για να ξεστάνει γάλα για τα παιδιά και για εμάς έφτιαξε τσάι. Η Δήμητρα, πίνοντας το γάλα της ενδιαφέρθηκε να μάθει πού θα κοιμηθώ...

-Εδώ παιδί μου, στο σαλόνι, της είπα...

-Θα βουλευτώ εδώ... Αύριο, θα ξυπνήσω πολύ πρωί. Δεν θέλω να σας ανησυχήσω...

Την άλλη μέρα το πρωί ξύπνησα από την έντονη μυρουδιά του καφέ, που έφτιαξε η Λίνα και που ακούμπησε σε ένα μικρό τραπεζάκι δίπλα μου...

Σηκώθηκα ήπια τον καφέ μου, πλύθηκα και ντύθηκα σχετικά γρήγορα.

Χαιρετίσα με ένα φιλί τη Λίνα και βγήκα έξω.

Στάθηκε εκεί στην είσοδο, άναψα ένα τσιγάρο και περπάτησα ίσαμε το κέντρο της πόλης.

Ήταν νωρίς ακόμα και τα καταστήματα δεν είχαν ανοίξει ακόμα, έτσι μου δόθηκε η ευκαιρία να περιεργαστώ τις βιτρίνες των καταστημάτων. Αισθάνθηκα ωραία!

Είχα πολύ καιρό να κάνω μια τέτοια βόλτα στην πόλη και μάλιστα μόνος.

Η σχέση μου με τα πεθερικά μου ήταν άφογη και στο κέντρο της πόλης σχεδόν ποτέ δεν ήμουν μόνος. Τους περιπάτους με τη γυναίκα μου τους έλεγα ρομαντικούς κι αργότερα που αποκτήσαμε τα δίδυμα, τους ονομάτιζα οικογενειακούς!

Όταν, τα απογεύματα αποφασίζαμε να βγούμε από το σπίτι, χωριζόμασταν σε δυο ομάδες.

Η γυναίκα μου, η πεθερά μου και τα παιδιά αποτελούσαν την πρώτη ομάδα, την ομάδα «έρευνα και αγορά», η δεύτερη ομάδα, δηλαδή ο πεθερός μου κι εγώ ήμασταν η ομάδα «φιλολογικός περίπατος»...

Με τις σκέψεις αυτές διέσχισα σχεδόν όλη την αγορά και κατέληξα στο εμπορικό κέντρο, όπου καταστηματάρχες και υπάλληλοι είχαν πιάσει τα πόστα τους.

Μπήκα στην Τράπεζα.

Πήγα κατευθείαν στο γραφείο του υποδιευθυντή, στον κύριο Νίκου Δαμιανό, πρώτο εξάδελφο της μητέρας μου. Ευτυχώς ήταν εκεί, υπηρετούσε ακόμα κι έτσι κατάφερα να «σηκώσω» μερικά χρήματα από τον κοινό λογαριασμό που διατηρούσα με τον αδερφό μου. Έτσι, που δεν είχα ούτε ένα χαρτί μετά από το ατύχημα, θα μου ήταν πολύ δύσκολο να πάρω χρήματα αν δεν ήμουν γνωστός στην Τράπεζα κι αν δεν είχα γνωστό....

Τέλος, μετά από δέκα δεκαπέντε λεπτά και αφού έγιναν οι απαραίτητες διαδικαστικές ενέργειες έκανα ανάληψη χρημάτων, τους ευχαρίστησα και έφυγα.

Έψαξα στην αγορά για να βρω κάτι για τα παιδιά.

Ήθελα να τους πάρω από ένα δωράκι πρακτικό.
Κάτι που θα τους ήταν αρεστό και χρήσιμο μαζί. Όχι όμως
παιχνίδια!

Τελικά αποφάσισα για το πού ακριβώς θα ψάξω.

Μπήκα σε ένα καλό βιβλιοπωλείο...

Ρώτησα μια υπάλληλο για βιβλία Γαλλικών.

Μετά από πολύ σκέψη και με τη σύμφωνη γνώμη της
υπαλλήλου επέλεξα να πάρω δυο εύχρηστους τόμους
Γαλλικών.

Συγκεκριμένα πήρα δυο τόμους:

«Γαλλικά Δυσκολιών», «Γαλλικά Τεχνικής ορολογίας»
Μετά, πήγα στο σχολή Μουσικής της Δήμητρας. Βρήκα εκεί
τη Διευθύντρια.

Της μίλησα!

Εκείνη έδειξε πολύ κατανόηση και μου είπε ότι επέλεξα,
συμπτωματικά, την καλύτερη στιγμή για το συγκεκριμένο
δώρο που ήθελα να κάνω στο παιδί μου. «Ξέρετε, είναι
εξαιρετική μαθήτρια...»

Μου σύστησε ένα κατάστημα για να αγοράσω ένα
φλάουτο για τη Δήμητρα.

Μάλιστα, τηλεφώνησε η ίδια στον καταστηματάρχη και
του είπε τί ακριβώς έπρεπε να μου προτείνει, δηλαδή
ποιότητα κλπ...!

Αυτό ήταν!

Πήγα κατευθείαν σ' εκείνο το κατάστημα που πουλούσε
όργανα μουσικής....

Επέλεξα ένα πολύ ωραίο φλάουτο για τη Δήμητρα. Το
φλάουτο κατασκευάζεται από ξύλο, ασήμι ή πλατίνα.
Προτίμησα να πάρω εκείνο από πλατίνα. Έτσι μου είχε
υποδείξει η Διευθύντρια της κόρης μου.

Έτοιμα λοιπόν τα δώρα των κοριτσιών!

Τώρα έπρεπε να πάρω κάτι και για τη Λίνα. Βέβαια,
γνωρίζω τα γούστα της, ξέρω πολύ καλά τις επιθυμίες της,
άλλωστε στο κεφάλαιο «δώρο» είμαι εκλεκτικός όσο και
«εύστοχος»

Αυτή τη φορά ήθελα να προσέξω πάρα πολύ για την
επιλογή που θα έκανα. Ήθελα να της πάρω κάτι καλό, αλλά
να μη θεωρηθεί ότι...

«Θα μπω στο εμπορικό κέντρο και...»

«Ξέρω τί ακριβώς θα της πάρω...»

Αφού λοιπόν μονολόγησα μπήκα στο πρώτο
κοσμηματοπωλείο και...ψώνισα...

Πήρα για τη Λίνα ένα πολύ ωραίο δαχτυλίδι, σε λεπτή
γραμμή, πάρα πολύ όμορφο και έφυγα για το σπίτι...

Επέστρεψα από την αγορά σχεδόν μεσημέρι.

Με υποδέχτηκαν όλοι με χαμόγελα που περίσσευαν.

Ένοιωσα εκείνα τα χαμόγελα να με αγκαλιάζουν, να μου
ξεσταίνουν την καρδιά!

Ένοιωσα το είναι μου να αγαλλιάζει!

Ακούμπησα κάπου τα πακέτα και πήγα στην τουαλέτα να
πλύνω τα χέρια μου...

Η Λίνα έσπευσε να μου δώσει μια καθαρή πετσέτα. Τα
παιδιά βοήθησαν τη Λίνα να στρώσει το τραπέζι.

Όταν επέστρεψα στην τραπεζαρία τους βρήκα σχεδόν
έτοιμους για φαγητό...

Απόρησα!...

-Εδώ που τα λέμε, εγώ που συνήθισα να τρώω
μεσημεριανό πολύ νωρίς, δεν πείνασα ακόμη.

-Βλέπω ετοιμαστήκατε για φαγητό...

-Κάθισε Χρήστο, κάθισε στο τραπέζι...

-Να καθίσω Λίνα, όπως θέλετε...

Η Δήμητρα πήγε μέχρι το παιδικό δωμάτιο και έφερε το
φλάουτο...

-Η Δήμητρα θα μας παίξει ένα «κομμάτι»

-Θέλεις να πιεις ένα ούζο Χρήστο;

-Ναι!

-Ναι, θα ήθελα ένα ουζάκι αρκεί να μου κάνεις παρέα
Λίνα...

Τελικά σερβίρισε τα ουζάκια, εκεί στο τραπέζι με λίγο
μεζεδάκι!

Η Δήμητρα ετοίμασε, με μεγάλη προσοχή, το αγαπημένο
της φλάουτο.

Ο λεπτός και γλυκύτατος ήχος που σκορπίστηκε στο
σαλόνι, όταν άρχισε να φυσά το φλάουτο η κόρη μου ήταν
το κάτι άλλο.

Πέρα από τον τρόπο που κρατούσε το φλάουτο με
εντυπωσίασε το εύπλαστο των δαχτύλων της.

Μετά από το πρώτο μικρό απόσπασμα που μας έπαιξε
την παρακάλεσα να συνεχίσει.

-Παίξε μας κάτι ακόμα Δήμητρα.

-Ήταν πολύ ωραίο αυτό που ακούσαμε, είτε η Άννα και φυσικά συμφωνήσαμε όλοι.

Η Δήμητρα, λες και το περίμενε αυτό, ξαναέβαλε το φλάουτο μπροστά στα χείλη της και έπαιξε ακόμα ένα μουσικό κομμάτι.

Ήτανε ένα γνωστό ρομαντικό τραγουδάκι της εποχής. Πραγματικά όμορφο κομμάτι. Πιο ωραίος ήτανε ο τρόπος που έπαιζε. Θα τολμούσα να πω πως αν μη τι άλλο θύμιζε επαγγελματισμό!

Λίγο το ούζο, λίγο η οικογενειακή ατμόσφαιρα, λίγο οι νότες που έβγαιναν από το φλάουτο, μας συνεπήρε όλους!

Η Δήμητρα κόντευε να εξαντλήσει όλα τα «κομμάτια» που είχε μάθει.

Την κατάλληλη όμως στιγμή ακούστηκε το εκκρεμές του σαλονιού να χτυπά δυο φορές. Έτσι, λίγο πριν ακουστεί και η τελευταία νότα από το φλάουτο, χειροκροτήσαμε ζωηρά όλοι πράγμα που δέχτηκε ευχάριστα η κόρη μου με μια βαθιά υπόκλιση στο...κοινό της!

Έσφιξα στην αγκαλιά μου τη Δήμητρα, την ευχαρίστησα με ένα φιλί στο μέτωπο και της ευχήθηκα καλή πρόοδο...

Καθίσαμε όλοι στο τραπέζι και αρχίσαμε να τρώμε. Φυσικά τα σχόλια για το «παίξιμο» του φλάουτου, θετικά όλα, συνεχίστηκαν.

Της ζήτησα να παίξει φλάουτο την Κυριακή, στον παλπού και στη γιαγιά!

Δέχτηκε με χαρά την πρότασή μου...!

Μετά από το φαγητό, βγήκα έξω να καπνίσω ένα τσιγάρο, όσο η Λίνα συμμαζεύε το τραπέζι. Τα παιδιά πήγαν στο δωμάτιό τους για να ξαπλώσουν.

Βγήκα έξω και κατέβηκα στον κήπο!

Πλησίασα το κεντρικό παρτέρι.

Χάζεψα τις τριανταφυλλίες, που το άρωμά τους αναδύονταν μεθυστικό, όσο τις «χόρευε» ο αέρας που έκανε ξαφνικά την εμφάνισή του.

Ήτανε πολύ όμορφος ο κήπος αυτήν την εποχή.

Πέρασαν δέκα περίπου λεπτά όταν ένοιωσα ελαφρύ περπάτημα πίσω μου. Ήταν η Λίνα.

-Τέλειωσα με την κουζίνα... Μήπως θέλεις να ξαπλώσεις λίγο;

-Όχι Λίνα, όχι! Σ' ευχαριστώ. Αισθάνομαι πολύ όμορφα μαζί σας, μαζί σου και...

-Αυτές οι δυο τριανταφυλλίες θέλουν κλάδεμα. Τί λες; Θέλεις να φέρω το ψαλίδι να τις κλαδέψουμε μαζί, όπως παλιά;

-Όχι, όχι τώρα... Τώρα θέλω να κόψω ένα τριαντάφυλλο, να σου το προσφέρω και να σου ζητήσω κάτι... Έλα, πήγαινε μέσα...

-Θα έρθω κι εγώ σε λίγο...

Η Λίνα επέστρεψε στο σπίτι.

Έκοψα το πιο όμορφο και μυρωδάτο τριαντάφυλλο και μπήκα κι εγώ στο σπίτι...

Της πρόσφερα το τριαντάφυλλο και τη φίλησα. Έκαστα δίπλα της, την αγκάλιασα και τη φίλησα πάλι...

-Λίνα, να μιλήσουμε στα παιδιά; Τί λες;...

Η Λίνα με κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια, με τα μεγάλα μελιά μάτια της...

-Χρήστο, με ξέρεις και σε ξέρω τόσα χρόνια! Δεν πρέπει να μου κάνεις ερωτήσεις που δεν θέλουν απάντηση. Άλλωστε νομίζω ότι βλέπεις την απάντηση στα μάτια μου...

Έβγαλα το φινετσάτο δαχτυλίδι από την τσέπη μου και το φόρεσα στο δάχτυλό της. Αγκαλιαστήκαμε και φιληθήκαμε. Ένοιωσα την καρδιά της να χτυπά δυνατά! Και η δική μου χτυπούσε πιο δυνατά, πιο γρήγορα, όπως τότε που πρωτογνωριστήκαμε...

Τραβήχτηκε από την αγκαλιά μου κάπως απότομα μέσα από την αγκαλιά μου και έτρεξε στο δωμάτιό της...

Πριν προλάβω όμως να ανησυχήσω για την αναπάντεχη «φυγή» της, η Λίνα επέστρεψε κρατώντας στο χέρι της ένα μικρό κουτάκι, σαν κι εκείνο που βάζουν μέσα δαχτυλίδια. Έβγαλε από μέσα δυο βέρες. Πέρασε τη μια στο δάχτυλο μου.

Την άλλη μου την έδωσε και την έβαλα, με τη σειρά μου, στο δικό της δάχτυλο

Οι αγκαλιές, τα γέλια, τα δάκρυα και τα φιλά, που ακολούθησαν ήτανε ένα σύμπλεγμα αγάπης, χαράς και ευτυχίας!

Τα παιδιά αντικρίζοντάς μας έτσι αγκαλιασμένους άρχισαν να χειροκροτούν και να ζητωκραυγάζουν με όλη τους τη δύναμη!

-Παιδιά, όπως ξέρετε με τη μητέρα σας δεν έχουμε χωρίσει ποτέ, δηλαδή επίσημα, (απέφυγα να αναφέρω τη λέξη διαζύγιο), σας πληροφορούμε λοιπόν ότι από αυτή τη στιγμή είμαστε και πάλι αντρόγυννο και δεν πρόκειται πια να ζούμε χώρια...

-Ελάτε, ελάτε στην αγκαλιά μας! Είμαστε και πάλι μια χαρούμενη και ευτυχισμένη οικογένεια! **Πολύ ευτυχισμένη οικογένεια...!**»

Τα τελευταία λόγια τα τόνισα ιδιαίτερα, όχι μόνο γιατί εννοούσα όσα είπα, αλλά για να σιγουρευτώ κι εγώ ο ίδιος ότι όλα αυτά συμβαίνουν στην πραγματικότητα κι ότι δεν ονειρεύομαι...! Τόσο μεγάλη ήταν η ευτυχία μας....

Η Δήμητρα είπε: «Θα βάλω το δίσκο στο πικάπ!» η Άννα συμφώνησε: «Ναι, ναι, σήμερα έχουμε γιορτή! Εμπρός λοιπόν χορέψτε!» «Μαμά, μπαμπά χορέψτε!!!

Η απαλή μελωδία που βγήκε από τα ηχεία του πικάπ, χάιδεψε ευχάριστα τ' αυτιά μας όπως λικνιζόμασταν. Το βαλς που χορεύαμε, ήταν εκείνο, το «δικό μας!» Ήταν το
GUANTA NA MERA!!!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Ιωάννης Α. Σταυρίδης γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1946, όπου μεγάλωσε και σπούδασε.

Εργάστηκε ως Σχεδιαστής για χρόνια, σε τεχνικές εταιρίες της Θεσσαλονίκης, ως Εργοδηγός Δ.Ε. στους νομούς Ηλείας, Αχαΐας και τέλος στην ΕΥΑΘ σε οργανική θέση, από όπου και συνταξιοδοτήθηκε. Παράλληλα με τις κάθε φορά επαγγελματικές του υποχρεώσεις, ανέπτυξε πλούσια κοινωνικοπολιτιστική δράση.

Ποιήματα γράφει από τα γυμνασιακά του χρόνια. Από το 1989 έργα του, (ποιήματα, χρονογραφήματα, δοκίμια...), δημοσιεύονται στην εφημερίδα «**ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ**», σε εφημερίδες σωματείων και συλλόγων της Θεσσαλονίκης, στο περιοδικό «**ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ**» της Αθήνας και στην εφημερίδα «**ΟΛΥΜΠΙΟ ΒΗΜΑ**» της Κατερίνης. Το 1991, σε ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΠΟΙΗΣΕΩΣ βραβεύτηκε με **ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ**
από την «**ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ**»

Τα έργα του προβάλλονται ακόμα και σε βιβλιοθήκες Δήμων
της Αδελαΐδας, στη νότια Αυστραλία.

ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

«**Απραξία και ευθύνη**» (1991)

«**Αναπροσαρμογή σχέσεων**» (1997)

«**ΙΔΑΝΙΚΑ. ΑΓΑΠΗ. ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ**» (2006)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

«**Γεύσεις ζωής**» (2006)

«**Ο ζωγράφος**» (2007)

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«**Ο βασιλιάς και ο αγρότης**» (2010)

«**Η βασίλισσα-μάγισσα**» (2010)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«**GUANTANAMERA**» (2010)

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΔΕΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ, ΤΑ ΔΙΑΘΕΤΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ ΔΩΡΕΑΝ